

OUADVADER-BUIKSPREKERIJ VAN DS. A. KORT
resulteert in zijn boek 'Wedergeboorte of schijngeboorte'
in een variant van de embryo-filosofie, nl.:
'DE VERONDERSTELDE RECHTVAARDIGING VAN DE GELOVIGE'
ten spijt van zijn bevindelijke onderstreping van
de bewustheid der wedergeboorte/rechtvaardiging

Vriend Kort leert ook een roomse twee-mens-heiligmaking en hij ontkent de definitieve oude-mens-dood, zoals die o.a. in Rom. 6:11, Rom. 7:9, Gal. 2:19 en Kol. 3:19 uitdrukkelijk geleerd wordt.

weerlegd door G.P.P. Burggraaf v.d.m.

Naar aanleiding van een ingezonden vraag: *"Is de (wedergeboorte)leer die ds. A. Kort in zijn boek "Wedergeboorte of schijngeboorte" omschrijft, niet net zo onbijbels als degenen die hij bestrijdt? Ik stel u deze vraag, omdat de rij oudvaders die ds. Kort als bewijs voor zijn betoog opvoert in zijn boek, allemaal zelf min of meer gedwaald hebben ten aanzien van de bijbelse leer van de rechtvaardiging van de goddeloze." -In afwachting op uw antwoord, Gode bevolen.*

Bovenstaande vraag is juist gesteld en de opmerking daarbij gegeven is maar al te waar, maar een en ander komt ook ter sprake in de al eerder gepubliceerde artikelen die gewijd zijn aan de weerlegging van het boek van ds. A. Kort: *"Wedergeboorte of schijngeboorte."*

We hebben de vraagsteller de linken van genoemde DRV-weerleggings-artikelen tegen het boek van ds. A. Kort doorgegeven, die we hieronder nogmaals weergeven.

http://www.derokendevlaswiek.com/2015_THEOLOGIE_EINDTIJDzpRUBRIEKBJAMITISCHzpSCHANDSTUK_GEPLEEGD_DOOR_OGGzner_DSzo_Azo_KORT.html

http://www.derokendevlaswiek.com/2015_THEOLOGIE_EINDTIJDzpRUBRIEKJURIEzhS_ANTWOORD_OP_BENJAMITISCHzpSCHANDSTUK_DSzo_Azo_KORT.html

<http://www.providencemountainranch.com/OPEN%20BRIEF%20AAN%20DS.%20A.%20KORT.pdf>

http://www.derokendevlaswiek.com/2013_THEOLOGIE_PERSBERICHTENANTIOCHEENSE_VEINZING_VAN_DSzo_Azo_KORT.html

http://www.derokendevlaswiek.com/2014_THEOLOGIE_PERSBERICHTENREFOWEBFORUMAANBEVELING_Ezo_vzo_ITTER_SUM_OVER_BOEK_VAN_DSzo_Azo_KORT.html

Om de vraagsteller niet af te schepen met wat hyperlinken, willen we nogmaals op het boek van ds. Kort ingaan, maar dan iets uitgebreider en elk hoofdstuk van commentaar voorzien, niet met de illusie dat de

huidige 'godgeleerdheid' zich erdoor laat gezeggen, aangezien men zich opperbest vermaakt onder het oordeel van een kracht der dwaling.

Het boek van ds. A. Kort is bedoeld om de embryoleer van Comrie en de scholastieke theologie uit de Nadere Reformatie te weerleggen. Dat is opzich een loffelijk streven en zelfs bijbels noodzakelijk. Vriend Kort bevindt zich echter, als afgescheiden dominee, niet in een rechtspositie om dwalingen te weerleggen. Heel de Afscheiding, inclusief de PKN en de HHK, hebben zich van dat recht ten enenmale berooft, aangezien alle huidige refo-kerken de planting Gods -de Kerk der Reformatie- hebben verlaten en daarmee ook de leer van Christus in diskrediet gebracht, plurale leervrijheid en allerhande dwaling zijn toegevallen.

Bij de uitrukking van de NHK (Jer. 45:4), in 2004, zijn alle NHK-dominees overgestapt naar een ander kerkverband (PKN - HHK) en dat zijn kerkplantingen die God niet geplant heeft en zulke vleselijke kerkplantingen zijn aan de verwoesting overgegeven (Matth. 15:13). Dat geldt ook voor de Afscheiding in haar geheel, waarvan Hendrik de Cock oprichter is geweest, geheel tegen Gods Woord in. Hendrik de Cock was - net als ds. Ledeboer en ds. Paauwe- echter nog een uitgeworpen predikant, maar vriend Kort heeft eigenhandig de Gardereense NHK-kudde verlaten, en het wee daarvan, staat geschreven in Zacharia 11:17: *"Wee den nietigen herder, den verlater der kudde! Het zwaard zal over zijn arm zijn, en over zijn rechteroog; zijn arm zal ten enenmale verdorren, en zijn rechteroog zal ten enenmale donker worden."*

Het is mij meer dan duidelijk dat vriend Kort bovenvermeld oordeel op zijn hals gehaald heeft en er nooit mee in de schuld gekomen is, hetgeen dan ook nadrukkelijk tot uiting komt in zijn smalende lasterbrieven jegens hen die hem vanuit het Woord aanschrijven (*zie linken pag 1*). Dat wil niet zeggen dat ik mezelf wijsmaak het er beter af te brengen dan Kort, nee, we zijn met heel de wereld voor God verdoemelijk, maar ik weet mij van God geroepen om dit soort kerkpolitieke dominees te confronteren met de waarheid van Gods Woord en dat loopt niet over mensen, maar over Gods eer en leer. Dat Kort als een paus van zich aftrapt, is lang niet alleen mijn ervaring met hem. Het leven kan echter met het leven niet twisten, terwijl Kort dat uitdrukkelijk wel doet en hij reageert zoals de bitterste vijanden van Christus reageren, hetgeen ik honderden keren ondervonden heb, tot op de huidige dag.

Ziende op Zach. 11:17 is het dan ook niet verwonderlijk dat Kort zich doorlopend van dodemanshersenen bedient en een schillenbak aan

tegenstrijdigheden aan de dag legt, omdat hij zelf niets te vertellen heeft. ***Dat moest eerst gezegd worden.***

Ook de manier waarop ds. Kort de embryoleer en de scholastieke theologie weerlegt, is op zijn minst discutabel en om het bijbels-rechtuit te zeggen: zelfs verwerpelijk. Kort beperkt zich namelijk niet alleen tot Gods Woord als eniggeldende weerleggende bron van alle dwalingen en als het einde van alle tegenspraak, nee, Kort bedient zich trendmatig van allerhande onderhandse bronnen, voornamelijk van Augustinus en Calvijn en daarbij nog een aantal oudvaders en hij brengt zelfs antichrist wijlen Hegger in stelling als bijdrage op zijn weerlegging van de scholastieke theologie en de embryo-filosofie van Comrie.

Kort voert met name Augustinus op in zijn boek, terwijl Augustinus zwaar gestempeld is geweest door het platonisme van Plato, dat hij later weliswaar doorzien heeft, maar hij is er nooit geheel van verschoond geworden en om die reden valt zijn theologie onder de noemer van het 'gekerstend platonisme', waarmee ook Calvijn en zijn buikspreeker, ds. Kort, en velen anderen besmet zijn. (*Besmetting des vleses geldt trouwens elk kind van God*). De filosofische theologen stellen de wedergeboorte voor als vrucht van het geloof en miskennen daarmee Christus als het absolute en zaligmakende Begin van de herschepping Gods, hetgeen resulteert in de veronderstelde rechtvaardiging van de gelovige, i.p.v. de rechtvaardiging van de goddeloze. Door al die trendmatige en afgezaagde oudvader-buikspreekerij is er van een doorgaande reformatie dan ook nooit sprake geweest.

Anderzijds doet Kort -en velen met hem- slechts aan symptoombestrijding, omdat hij weigert zélf een Augustinus en/of een Calvijn te zijn. Vergeleken met de bijbels-strijdlustige Augustinus jegens de ketters in zijn dagen, zijn de refo-dominees minder dan watjes en vriend Kort slechts een pantoffelheld, die de kerkelijke en gristelijk-politieke maffia de handen boven het hoofd houdt. Laat Kort maar bij zijn eigen OGG-kerkhuis blijven, aangezien die zo werelds is als de pest. De traumatische verhalen die ik uit zijn en andere kerken op mijn bord krijg, is met geen pen te beschrijven, terwijl de kerkelijke doofpot-machines op volle toeren draaien.

Als we zien hoe bijbels afsnijdend Augustinus de aartsketter Pelagius heeft bestreden en de donatisten weerlegd, dan zou Augustinus, net als Gideon gedaan heeft, vriend Kort met heel die voltallige refo-priesterschaar aan pantoffelheden, die voor de krijg des Heeren niet in

aanmerking komen, hen als keukenmeiden naar huis hebben gestuurd, om zich bij moeder de vrouw te voegen en van achter de geraniums zich blind te staren op onbenullige dingen die de praat niet waard zijn.

Kort heeft ook om die reden niet eens het recht om Augustinus in de mond te nemen, want zulke lauwe papegaai-geesten, zoals ook Kort is, had Augustinus uit zijn mond gespuwd, gelijk Christus met de voorganger van de gemeente der Laodicensen dreigt te doen (Openb. 3:16) en dat geldt voor alle kerkpolitieke refo-dominees.

Het nadrukkelijke verwijt dat Kort in zijn boek maakt naar anderen toe, nl., 'dat vele leraars de oudvaders eenzijdig citeren in hun eigen straatje', mag Kort gevoeglijk en volledig op zichzelf toepassen, want met het eenzijdig en selectief citeren van oudvaders is zijn boek werkelijk vergeven en doorspekt. Net als alle oudvader-papegaaien, heeft vriend Kort zich voornamelijk door Augustinus, Calvijn en de puriteinen laten stempelen, maat dat is juist het tegenovergestelde van 'het van God geleerd zijn', zoals Paulus ervan spreekt: "*Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens. Want ik heb ook hetzelfde **niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus***", Gal. 1:11-12.

Ik heb mijn theologie aan geen enkele oudvadervoet geleerd, maar door een weg van omkomen en verloren gaan, aan de voeten van Christus, want Eén is uw Meester, namelijk Christus (Matth. 23:8).

Bovendien, met het selectief citeren van oudvaders in eigen straatje, blijven de dwalingen van betreffende oudvaders zo goed als onvermeld, en daarmee is de verwarring weer compleet. Alleen Gods Woord schept helderheid in het kader van weerlegging der dwalingen, en niet Calvijn, noch Augustinus, of wie ook. Oudvaders lezen en citeren is niet verboden en in zekere zin aanbevolen, maar hen als bewijs opvoeren naast, of zelfs boven de Schrift, is weerzinwekkende afgoderij.

Ik ben dan ook werkelijk ziek geworden (ten eerste van mezelf), vanwege het feit, dat binnen het Refodom alle boeken, preken en doctoraal-scripties over de heilsleer -inclusief de recente doctoraal-scriptie van ds. H. Zweistra over de rechtvaardiging van de goddeloze-, ontleend zijn aan Augustinus, Luther, Calvijn, Kohlbrugge, Comrie, Jan Klaassen en Simon de Tovenaar en noem al die middeleeuwse en naoorlogse wassen beelden maar op. Ja, ik spot er ironisch mee, niet met de godzalige oudvaders, nee, maar met de chronische ziekelijkheid dat men promoveert en pakhuizen vol boeken schrijft op grond van pure oudvader-buikspreekerij! Dat ziekelijke fenomeen is een trend geworden in onze dagen, maar het

is niets anders dan een rationele kijkdoos-demonstratie van de oude mens onder de wet. De nieuwe mens in Christus heeft een totaal ander getuigenis, dan al die oudvader-papegaaien uitkakelen, namelijk, *Jezus Christus en Dien gekruisigd*, van Genesis 1 tot en met Openbaring 22, vervat in de leer der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is (Ef. 2:20) en vanuit de bevinding der zaken.

Ook het boek van Kort staat volledig in het kader van die ziekelijke oudvader-buiksprekerij en staat om die reden vol met chaotische tegenstrijdigheden, platonische droombeelden en vleselijke propaganda, die de summier vermelde bijbelse waarheden in zijn boek overschreeuwen. Men wil zélf geen Augustinus noch Calvijn wezen, om reden, dat ze haten hetgeen met het bijbels getuigen-zijn verbonden is, nl.: om van allen gehaat te zijn, vervolgd, gelasterd, gesmaad te worden, en om buiten de legerplaats in Christus' Naam te lijden, Zijn smaadheid dragende. Daar wist bijv. Calvijn absoluut wel vanaf, maar de huidige dominees weten er niets vanaf, ook Kort niet, omdat zij de ergernis van het kruis teniet gedaan hebben, om maar niet vervolgd te zullen worden.

Christus zegt tot Zijn discipelen: “Gij zult MIJN getuigen zijn”, Hand. 1:8. Het getuige-zijn van Christus is door de huidige godgeleerdheid en hun supporters vervalst, want die zijn geen levende getuigen van Christus, zoals o.a. Augustinus en Calvijn dat wel zijn geweest, maar letterknechten van dodemanshersen. En al die letterknechten suggereren, dat de vrije genadeleer van Christus niet gekend en verstaan kan worden zonder eerst Augustinus en Calvijn en al die middeleeuwse poppetjes bestudeerd te hebben. Daaruit volgt ook dat we alleen zending kunnen bedrijven door eerst die heidenen te indoctrineren met de werken van Augustinus en Calvijn, alvorens hen het Evangelie van vrije genade te kunnen verkondigen, want anders snappen die mensen er blijkbaar niets van, volgens het systeem der buiksprekende trekpoppen. Al die trekpoppen met hun wassen-beelden-bedrog zijn ophouders op de weg om zich door Augustinus en Calvijn te laten dicteren en stempelen, aangezien tal van reformatoren en oudvaders, waaronder Augustinus en Calvijn, zich ook hebben laten dicteren en bestempelen, met name door de wereldse filosofen, Plato en Aristoteles.

Lees die oudvaderwerken zoveel uw rationele hersenpan er van kan opslaan, maar ***geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven maar een eeuwig zielsverderf!***

Heel die oudvader-buiksprekerij, met het oogmerk om de heilsleer te bewijzen en die ‘beter’ te verstaan, komt niet voort uit het geloof, maar uit ‘s mensen bedorven ratio en is dus zo rooms als een kroot en volstrekt waardeloos en goddeloos! Ook van het boek van Kort geldt: ***“MENE, MENE, TEKEL UPHARSIN”***, dat is, geteld, voleind, gewogen, te licht bevonden en verdeeld (Dan. 5:25-28).

Geen enkele dominee in onze dagen is echter op deze dingen aan te spreken en Kort al helemaal niet. Daar komt nog bij dat Kort met zijn toegevoegde vrije interpretatie van wat oudvaders volgens hem geleerd hebben, pretendeert, hetzelfde te zeggen als wat oudvaders letterlijk gezegd hebben. Door het selectief citeren en vrij-interpretieren van oudvaders om de heilsleer te bewijzen, scheppen al die papegaaien alleen maar een chaotische verwarring à la de toren van Babel. Inhoudelijk is heel die oudvader-buiksprekerij waarvan Kort zich rijkelijk bedient, bij lange na niet objectief, maar uitdrukkelijk selectief, ofwel politiek-partijdig. Het verwijt dat Kort anderen maakt, komt derhalve als een boemerang op zijn eigen hoofd terecht.

Gods Woord verdedigen en bewijzen en de dwaling weerleggen met andere bronnen, dan alleen met Gods Woord, is zelfs verkapte blasfemie, want dezulken die dat doen, achten Gods Woord niet genoeg en/of onvolledig ten aanzien van de weerlegging van de dwalingen. Ook Kort maakt zich derhalve schuldig aan verkapte, ofwel subtiele blasfemie jegens het door de Heilige Geest geïnspireerde en onfeilbare Woord van God, terwijl de Heilige Geest Abraham, Izak en Jakob, Jesaja, Jeremia, Paulus, Petrus en noem al die geroepen heiligen maar op, exact hetzelfde geleid heeft als de geroepen getuigen van Christus in onze dagen, (uitgezonderd de inspiratie des Geestes t.a.v. de Goddelijk geïnspireerde geschriften door de profeten en apostelen geschreven, die tot de canon van de Bijbel behoren), maar men kent het niet en men gelooft het niet.

Van Elia staat geschreven dat hij een mens was van gelijke beweging als wij (Jak. 5:17), maar al die buiksprekers in onze dagen, hebben geen druppel van het geloof dat Elia had en daarom moeten al die oudvader-papegaaien als roepingloze beunhazen zwarte handel bedrijven met dodemanshersen, alleen om zichzelf te bewijzen, want *aan de vruchten kent men de boom*.

Ik zeg niet dat oudvaders niet gelezen en geciteerd mogen worden om hun getuigenis en dat door te geven voorzover dat op de Schrift gegrond is, maar niet als bewijs naast, of zelfs boven Gods Woord, want dat is pure afgoderij, waaraan ook Kort zijn handen brandt.

Het verafgoden van reformatoren en oudvaders door hen als

pilaarheiligen te verheffen en hen het Sola en Tota Scriptura laten overschreeuwen, is ook de reden dat de Afscheiding onder aanvoering van ds. G.H. Kersten en zijn proponent, ds. A. Moerkerken, zwanger zijn van de embryo-filosofie van dr. A. Comrie en dat is reeds lang een bewezen feit. Genoemde filosofie is reeds ver voordat ds. Kort ervan droomde, uitgebreid weerlegd, ten spijt van allerhande Griekse en Latijnse indrukmakerij die Kort in zijn boek nadrukkelijk etaleert. Wat heeft de gewone man daaraan? Niets! Wat hebben dominees eraan? Ook niets, want die kennen de grondtalen, als het goed is. Het is dus allemaal indrukmakerij en op mensen-eer gericht. Gods eer, waarop Calvijn gebrand was, is er niet mee gediend en dat geldt voor de gehele inhoud van het boek van Kort. Calvijn pakte de ketters in zijn dagen in de ribben aan en Kort laat de ketters en jezuiten in zijn eigen kerkverband begaan, ergo, hij collecteert zelfs voor de van God vervloekte fascistische SGP, een partij, die Calvijn gecensureerd zou hebben en naar de brandstapel verwezen.

Kort zit in zijn boek wel te zemelen dat sommige oudvaders zich scherp hebben uitgelaten jegens allerlei ketters en hun dwalingen, maar dat moet volgens Kort gezien worden in de context van hun tijd, terwijl de tijd waarin wij leven nog 1000 x erger is geworden, maar dat wordt door Kort e.a. niet erkent, en daarom is het ook niet verwonderlijk dat hij zich scheel ergert aan mijn boeken en ook aan de brieven van broeder Jurie, want dan is ineens de manier niet goed, en dan wordt Gods Woord die wij bezigen ineens van de hand gewezen met de vijandige sneer: *'wat een hoge taal'*, eraan toevoegend: *'wat je zegt dat ben je zelluf'*, terwijl sommige oudvaders, waaronder Calvijn, Gods Woord jegens profane ketters, nog veel harder hebben laten donderen dan de straat-evangelist van dit artikel. Ja, Calvijn en Van der Groe mogen het nog zeggen, maar ik niet, want dan staat ineens heel die hartbarstende pantoffelheldenschaar der refo-sanhedristen met hun kleinaanse aanbidders als bloeddorstige broedermoordenaars, op hun achterste benen.

Don't worry, al die refo-vijandschap, ook die van Kort, laat me Siberisch koud, aangezien het een grote eer is om de littekenen van de Heere Jezus in mijn lichaam te mogen dragen (Gal. 6:17).

Bijbels-theologisch gezien slaat Kort de plank zelfs ver mis, aangezien hij door middel van eentonige buiksprekerij vervalst tot een andere variant van een filosofische dwaling, nl. van 'een veronderstelde 'rechtvaardigmaking VAN DE GELOVIGE', i.p.v. de daadwerkelijke rechtvaardiging van de goddeloze!

Vriend Kort kan Comrie dus geen verwijt maken, gezien hij zelf de

arminiaanse wan-orde promoot, nl. geloof-rechtvaardigmaking, die hij niet uit de Schrift bewijst en ook niet kan bewijzen. Kort voert voornamelijk Calvijn en Augustinus op voor zijn verhaal, maar daaruit blijkt juist het biblicisme ten top, want de biblicistische wan-orde, geloof-rechtvaardiging, is ook door Calvijn al geleerd. Volgens die wan-orde, moet *de gelovige Gods aangeboden beloften aangrijpen*, terwijl in het stuk van de rechtvaardiging, Góð de helle varende zondaar aangrijpt (Filip. 3:12b) en hem geen belofte aanbiedt, maar de belofte met kracht in zijn hart toepast en daarmee is die zondaar rechtvaardig verklaart op grond van de gerechtigheid van Christus, Welks gerechtigheid God op rekening zet van zijn geloof. Dus niet het geloof is eerst, God in Christus is Eerst en Hij spreekt de doden zalig (Joh. 5:25) en verklaart de goddeloze in Christus rechtvaardig en dat is de bewegende oorzaak dat de doden worden opgewekt uit hun Adamsgraf en in Hem geloven, zoals er van Abraham geschreven staat: *"En Abraham geloofde God, en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend, en hij is een vriend van God genaamd geweest"*, Jak. 2:23.

God rechtvaardigt dus niet de gelovige Abraham, maar de goddeloze Syriër, Abraham, tot rechtvaardiging en tot geloof, op Zijn spreken/belofte, zoals we daarvan lezen o.a. in Gen. 12:1-3 - Gen. 15:1-6. Bij de wan-orde 'geloof-rechtvaardigmaking' zou God, nadat Abraham een vrijsprekend God in Zijn belofte geloofde, nóg een keer Abraham moeten vrijspreken. De Schriftuurlijke definitie van de rechtvaardiging van de goddeloze luidt als volgt: *"Doch dengene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid"*, Rom. 4:5, terwijl de biblicistische definitie de bijbelse rechtvaardiging van de goddeloze vervalst in de rechtvaardiging van de gelovige en dat resulteert in de biblicistische wan-orde, 'geloof-rechtvaardigmaking'. Het biblicistische oog leest letterlijk, doch het geloofsoog leest pneumatologisch-geestelijk en kent en verstaat de geestelijke betekenis ervan. Het geloof is slechts instrument van aanneming/deelachtmaking van een geschonken Zaligmaker.

Het feit dat het geloof van Abraham hem tot gerechtigheid gerekend wordt (Rom. 4:3), wordt al eeuwen biblicistisch verstaan. Rom. 4:3 leert immers niet dat Abraham's geloof zijn gerechtigheid voor God was, want dat is alleen en uitsluitend de gerechtigheid van Christus en Christus openbaart Zich alleen aan de doden, tot rechtvaardigheid en tot geloof, gelijk geschreven is: *"De doden zullen horen de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben, zullen leven"*, Joh. 5:25.

Het geloof opzich maakt de zondaar niet vrij, maar de Zoon: *“Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn”, Joh. 8:38.*

Dat gaat vanzelf niet zonder het ware geloof, maar Gods Woord leert de aanneming des geloofs in orde van schenking-aanneming. Immers, *“Een mens kan geen ding aannemen, zo het hem uit den hemel niet gegeven zij”, Joh. 3:27.* Daarbij komt dat aan het aannemen des geloofs niet alleen de Goddelijke schenking van de toegerekende gerechtigheid van Christus, vooraf gaat, maar ook het aannemen Gods gaat aan het aannemen des geloofs vooraf. Gods volk is een geadopteerd volk, dat Christus vindt op het vlakke des velds, vertreden in hun geboortebloed, zeggende: *“Als Ik bij u voorbijging, zo zag Ik u, vertreden zijnde in uw bloed, en Ik zeide tot u in uw bloed: Leef; ja, Ik zeide tot u in uw bloed: Leef!”*, Ezech. 16:6.

Waar blijven al die papegaaien der dodemanshersen nu, met hun verondersteld geloof en met hun veronderstelde rechtvaardigmaking? Niet mijn geloof, maar GóD is het Die rechtvaardig maakt. Wie? De onrechtvaardige, gelijk geschreven is: *“Want Christus heeft ook eens voor de zonden geleden, **Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen**, opdat Hij ons tot God zou brengen; Die wel is gedood in het vlees, maar levend gemaakt door den Geest”, 1 Pet. 3:18.*

Christus is niet voor mensen gestorven die de beloften aangrijpen, maar voor de goddelozen die maar 1 recht hebben, de welverdiende straf, gelijk geschreven is: *“Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven”, Rom. 5:6.*

Dat is dan ook de oorzakelijke reden dat Christus de toenmalige papegaaien van Mozes en de huidige refo-papegaaien, afsnijdend aanzegt: *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, dat tollenaars en hoeren u zullen voorgaan in het Koninkrijk Gods”, Matth. 21:31.*

De godzalige Hanna zet al die letterknechtelijke buiksprekende papegaaien in onze dagen volledig voor schut met haar Schriftuurlijk-bevindelijk geloofsgetuigenis: *“De HEERE doodt en maakt levend, Hij doet ter helle nederdalen en weder opkomen”, 1 Sam. 2:6,* geheel overeenkomend met Galaten 2:19: *“Ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou.”*

In de reeds geplaatste DRV-artikelen hebben we destijds al aangetoond dat ds. Kort de embryo-filosofie van dr. A. Comrie feitelijk omdraait, door de bijbelse orde rechtvaardiging-geloof om te draaien -zoals gezegd- in de biblicistische wan-orde van geloof-rechtvaardigmaking,

waardoor hij vervalt tot de ketterij van een veronderstelde rechtvaardigmaking. Comrie leerde wat dat betreft nog de Schriftuurlijke orde, nl., rechtvaardigmaking-geloof, en hij veegt radicaal de platonische wan-orde ‘geloof-rechtvaardigmaking’ van tafel. Helaas heeft Comrie’s embryonale schijngeboorteleer een verwoestende uitwerking gehad, met name in de Afgescheiden kerken, via Kersten, Mallan en Moerkerken, nl., een bewusteloos-geloof à la dr. Habitus en een revalidatie-geloof à la dr. Actus, waardoor je levenslang in het revalidatie-centrum van de Afscheiding op een onzeker krukken-geloof moet leren lopen...

We wijzen nogmaals op de onschriftuurlijkheid van de filosofische wan-orde ‘geloof-rechtvaardigmaking’. Immers, als het geloof aan de Goddelijke vrijspraak in Christus voorafgaat, zou God **de gelovige** rechtvaardigen, maar niet heus, want, God is een God, Die alleen en uitsluitend de goddeloze rechtvaardigt. Het gevolg van genoemde wan-orde is dus, dat ook vriend Kort zich verstrikt en betoverd heeft in de oeroude biblicistische ketterij: *‘de rechtvaardigmaking van de gelovige!’*

Slotsom: Niet het geloof, niet de gelovige, maar Christus is het Begin der schepping Gods, het Begin der herschepping Gods, het Begin van de wedergeboorte en ook de Voortzetting en het eindeloze Einde, alleen en geheel. Zo staat het in Gods Woord geschreven en zo heeft de Heere het al de bijbelheiligen en ook mij als ontijdig geborene geleerd en al Gods ware volk. Amen!

En dan nu het boek van Kort. Al in de ondertitel van zijn boek, leert Kort een dwaling, aangezien hij de embryo-filosofie van Comrie definieert als ‘embryo-theologie’, terwijl de genoemde filosofie van Comrie met de benaming ‘theologie’ niets te maken heeft. Kort heeft duidelijk geen Schriftuurlijk-bevindelijke theologie aan de voeten van Christus geleerd, maar zijn verhaal gegrond op wat anderen erover zeggen. Zulk soort boeken zijn slechts dodemanshersen die geen Schriftuurlijke helderheid scheppen, maar de babylonische spraakverwarrende chaos compleet maken.

Bovendien is de uitgever van Kort’s boek, **J. M. Vermeulen**, een bekende OGG-propagandist, die juist tal van boeken heeft uitgegeven van OGG-embryo-dominees(!) en een toverdokter op geestelijk gebied blijkt te zijn, die de wonderlijkste (weezinwekkende) titels aan zijn uitgegeven boeken geeft. Het is dan ook nog maar de vraag in hoeverre Kort zijn boek geschreven heeft, als Vermeulen zijn corrector is geweest. Het ligt namelijk voor de hand dat Vermeulen inhoudelijk een vette vinger in de

pap gehad heeft bij de totstandkoming van het boek van Kort. We hadden al aangetoond dat Kort het boek voor maar 20% geschreven heeft, aangezien hij zijn boek voornamelijk met oude schrijvers volgekalkt heeft, en daar komt het aandeel van Vermeulen nog bij, zodat de vraag oprijst op wiens naam het boek van Kort feitelijk komt te staan. Op de naam van ds. A. Kort in ieder geval niet!

In dit bestek gaan we inhoudelijk dus nog wat verder in op het boek van Kort, maar als we de onzuivere intentie van Kort in ogenschouw nemen, is weerlegging van zijn boek reeds achterhaald. Gezien het feit dat Kort puur sektarisch geworden is na zijn onwettige uitgang uit de NHK, aantoonbaar huichelaars inzegent, de fascistische SGP promoot, koningin Athalia feliciteert over de ruggen van een miljoen geaborteerde babies, (*terwijl John Knox in de Naam des Heeren het tegenovergestelde deed jegens koningin Maria*) en Gods vervolgte volk die een getuigende stem heeft, de goot in trapt, zoals Kort bij broeder Jurie gedaan heeft, is de weerlegging van het boek van Kort zelfs overbodig en waste of time. Immers, iedere ketter heeft zijn letter.

Kort maakt ook deel uit van het OGG-sanhedrin dat de van God geroepen en bekeerde ds. A.P. van der Meer heeft afgezet, om soortgelijke reden, als met welk ds. Paauwe uit de NHK is geworpen. Dat Van der Meer zelf afgescheiden is en zijn ambt voortijdig heeft neergelegd, is niet goed geweest, maar de schuld van het laatste ligt voor rekening van het OGG-sanhedrin. Als we dit alles in ogenschouw nemen is een weerlegging van de theologie van Kort feitelijk onnodig, maar bijbels-zakelijk gezien is het nooit overbodig om nabijkomend werk te ontmaskeren met Gods Woord om het volk te waarschuwen tegen het zielsbedrieglijke gevaar van het nabijkomende werk des Geestes, waarmee de dwaze maagden de deur gesloten vonden. Zoals gewoonlijk gaat nabijkomend werk altijd gepaard met de dierbaarste waarheden, ook in het boek van Kort, maar juist daarom is het boek van Kort des te gevaarlijker, vandaar deze nadere weerlegging.

Kort beweert in zijn voorwoord dat zijn uitgangspunt Gods Woord is, terwijl een kind die goedkope drogreden kan doorzien, aangezien Kort zich doorlopend bedient van dodemanshersen, ofwel oudvadercitaten en daarop roemt. Het boek van Kort is niet door de nood geboren en zeker niet bij God vandaan geschreven, aangezien Kort de bijbelse theologie zwaar beledigt met allerhande dodemanshersen om zijn verhaal kracht bij te zetten en dat is dan ook de oorzaak dat ds. Kort zelf

oude ketterijen leert in een nieuw jasje. Kort pretendeert duidelijk te zijn in zijn boek, terwijl die duidelijkheid alleen openbaar komt in het selectief citeren dat resulteert in bespottelijke tegenstrijdigheden. Kortom, het boek van Kort is geen bijbels-theologisch boek, maar een etalagekast vol tegenstrijdigheden, waarop bepaalde mensen emotioneel reageren, wat Kort in de 2^e druk dan weer aan 'Gods gunst' toeschrijft en daarmee is de chaos der vleselijk genaamde wetenschap weer compleet.

Oudvaders laten buikspreek is niet nieuw, want daar zijn in het verleden reeds miljoenen boeken mee gevuld, maar de schrijvers ervan hebben geen enkel recht om op zulke papegaai-boeken hun eigen naam te schrijven. Zulke papegaai-schrijvers pretenderen namelijk alsof het allemaal hun eigen wijsheid is wat zij geschreven hebben, zoals dat ook geldt voor het boek van ds. Kort, en daarmee is de poppenkast-tentoonstelling van ds. Kort getekend. Dat moge hard aankomen en scherp klinken, maar ik ben van Godswege verhinderd om dit soort kerkpolitieke boeverij pluimstrijkend, filosofisch en humanistisch te omlijsten (Jer. 15:19-21).

Nogmaals, het is van NUL EN GENERLEI WAARDE, ja, zelfs afgoderij, om de leer van Christus met oudvaders te bewijzen, aangezien Gods Woord zichzelf bewijst. Als 'bewijs' van Gods Woord zijn de oudvaders -en wie het ook betreft- volstrekt waardeloos; alleen zij die door God geroepen zijn en voorzover zij gepreekt hebben op grond van Gods Woord door de bediening des Heiligen Geestes -dat zijn er bitter weinig- spreken zij nog nadat zij gestorven zijn, maar nogmaals: niet als bewijs van de heilsleer.

Ds. Kort heeft zich bewezen geen theoloog te zijn in de bijbelse betekenis van het woord en hij bedient zich dan ook van het ploegen met andermans kalveren, zoals de filistijnen deden met de vrouw van Simson (Richt. 14:18). Kort leert zelf dan ook zo goed als niets en lapt de toets die Christus aanlegt omtrent het getuigen in Zijn Naam: "*Maar GIJ, wie zegt GIJ dat Ik ben?*" (Matth. 16:15) aan zijn OGG-laars, omdat hij de leer van Christus niet met de Schrift zelf bewijst, maar die juist overtreedt met onwettige buikspreek, waarvan geschreven staat: "*Een iegelijk, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beiden den Vader en den Zoon*", 1 Joh. 1:9.

Genoemde poppenkast-theologie van ds. Kort staat dan ook volledig onder de noemer van 'dodemanshersen', die in het refo-kerkdal dorre

doodsbeenderen wel een triomfantalistische kijkdoos vol kleeniaans gekwijn en heggeriaans gebroeder en gezuster produceert, maar tegelijk de leer van Christus ondermijnt met een gifbeker abominabele tegenstrijdigheden, die we uit zijn boek zullen aantonen.

Vriend Kort heeft met zijn boek slechts een porseleinen etalagekast gecreëerd, ofwel een wassenbeelden-kijkdoos, waarin hij draaiorgel-gewijs allerlei stemmen laat klinken, die de leer waarmee de Kerk staat of valt, nl. de leer en de bevinding van de rechtvaardiging van de goddeloze, volledig ondermijnen. Van een **bijbelse** weerlegging van de Comrie-ketterij der Afscheiding heeft het boek van Kort dan ook weinig te maken, vooral ook omdat Kort geen censuurmaatregel eist tegen zijn collega-OGG-embryo-komedianten.

Geen enkele afgescheiden dominee is trouwens in staat om de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze in het rechte licht van Gods Woord te verklaren, aangezien elke afgescheiden kerk, inclusief de HHK, en alle afgescheiden dominees, afgescheiden zijn van de Kerk der Reformatie en afgescheiden zijn van de leer der Reformatie. Dat geldt ook 100% voor ds. A. Kort. God zal de Afscheiding nooit het zuivere licht schenken over de leer waarmee de Kerk staat of valt, nl. de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze, omdat de Afscheiding in haar geheel zich van de leer van Christus en van de bijbelse heilstoepassing heeft afgescheiden, à la Abraham Kuiper. Dat Kort zich in zijn boek tegen de veronderstelde wedergeboorteleer van Kuyper en de Comriaanse embryo-filosofie keert, is onzuiver en dus ongeldig, omdat het niet gepaard gaat met de bijbelse vrijmaakplicht jegens OGG-ketters, zoals Gods Woord die uitdrukkelijk leert o.a. in Matth. 14:3-4 - Luk. 13:32 - Hand. 5:29 - Ezech. 3 - Gal. 2 - 1 Tim. 5:20 - Ef. 3:10 - Ef. 6:12, enz.

In afhankelijkheid des Heeren zullen we nu overgaan tot een korte weerlegging van het boek van ds. A. Kort, en wel per hoofdstuk, te beginnen bij de 'verantwoording' die vriend Kort voorin zijn boek geschreven heeft.

Verantwoording, pag. 9-13

Vriend Kort begint zijn verantwoording met een 'waar gebeurd verhaal', waarmee hij subtiel wil bewijzen dat alleen zijn boek de waarheid bevat, terwijl hij die pretentie anderen verwijt. Het boek van Kort bestaat dan ook uit het bekende kerkpolitieke wellus-nietus-spelletje, nl. *"Ik ben van Paulus, ik van Apollos, ik van Cefas en ik van Christus"*, 1 Kor. 1:12. Bovenstaande tekst is de kerkpolitieke grondtoon van het boek van ds.

A. Kort. Of die kerkpolitieke psychologie nu links of rechts gepromoot wordt, zoals we die ook bij de linkse PKN-ds. A. Simons hebben aangetoond, het is -zoals gezegd- allemaal onder dezelfde noemer te plaatsen, nl. onder hetgeen waarvoor de apostel Paulus zijn geestelijke zoon, Timotheüs, waarschuwt: *"O Timotheus, bewaar het pand [u] toebetrouwd, een afkeer hebbende van het ongoddelijk ijdel-roepen, en van de tegenstellingen der valselyk genaamde wetenschap; dewelke sommigen voorgevende, zijn van het geloof afgeweken"*, 1 Tim. 6:20-21.

Het tweede wat wij uit Kort's 'verantwoording' willen aantonen, is, dat hij -geheel tegen de Schrift in- de valse embryo-leraren in zijn eigen kerkverband de handen boven het hoofd houdt en geen tuchtmaatregel tegen hen eist, door de volgende huurlingen-stelling: *"Met nadruk stel ik dat mijn schrijven niet gericht is tegen predikanten persoonlijk, maar uitsluitend tegen hun leer. We moeten zaken en personen dus geheel van elkaar scheiden..."* (pag. 13). Gods Woord daarentegen, leert, dat de valse leraars en hun valse leer bij volharding van hun dwaling middels een tuchtmaatregel verworpen dienen te worden, waarvan de Heilige Geest bij monde van Paulus schrijft: *"Verwerp den kettersen mens na de eerste en tweede vermaning"*, Tit. 3:10. - *"En hebt geen gemeenschap met de onvruchtbare werken der duisternis, maar bestraft ze ook veeleer. Want hetgeen heimelijk van hen geschiedt, is schandelyk ook te zeggen. Maar al deze dingen, van het licht bestraft zijnde, worden openbaar; want al wat openbaar maakt, is licht"*, Ef. 5:11-13.

Kort zegt het soms wel, maar hij doet het niet (Matth. 23:3), aangezien Kort de kerkelijke sodomie en de gristelyk-fascistische SGP-politiek laat voor wat het is en zijn schapen tuchtloos daar aan overgeeft. David daarentegen greep de verscheurende beer en leeuw die zijn kudde belaagden bij de baard en sloeg hen de hersens in, maar Kort aait zulke kerkelijke en politieke monsters over de bol (pag. 13) en vult de zakken van zulke gristelyk-politieke monsters met OGG-collectegeld. Vriend Kort profileert zich dus als een bittere vijand van de door God geboden tucht/vrijmaakplicht, zoals die o.a. geschreven staat in Matth. 14:3-4 - Luk. 13:32 - Hand. 5:29 - Ezech. 3 - Gal. 2 - 1 Tim. 5:20 - Ef. 3:10 - Ef. 6:12, enz. Dezelfde verraderlijke tuchtloze houding openbaart ds. Kort jegens de van God vervloekte fascistische SGP onder aanvoering van OGG-jezuïet, Van der Staaij, wiens beest-aanbiddende-politiek voort woekert gelijk de kanker, waarop ook ds. Kort zijn stem uitbrengt en in zijn gemeente voor de genoemde pro-vrouw-op-het-beest-partij laat collecteren...

Tenslotte willen we er nogmaals op wijzen dat Kort in een droomwereld leeft, als hij schrijft: *“Uitgangspunt in dit boek is om de wedergeboorte zo veel mogelijk vanuit de Schrift, de kanttekeningen, de belijdenisgeschriften en de reformatoren te bespreken. De benadering van de Schrift wordt tegenwoordig vaak gedomineerd door eigen theologische fronten, leiders van kerkverbanden, zodat we niet meer in staat zijn om vrij en onbevangen naar de Schrift te luisteren. Onbijbelse theologische formuleringen leiden daarom een eigen leven en overwoekeren de Bijbel en het geloofsleven en verwoesten de kerken”*, en wat er verder volgt.

Als er iets is waaraan Kort zichzelf grof schuldig maakt, is het wel dat hij zich heeft laten domineren en indoctrineren door de theologie van platonisch gevormde kerkvaders, met name Augustinus en Calvijn, plus allerhande oud- en nieuw-vaders en niet door de Schrift alléén. Met zijn oudvader-buikspreekerij lapt Kort zelf het *Sola Scriptura* aan zijn OGG-laars en ook het Tota Scriptura. Bovendien laat Kort zelfs PKN-antichrist/valse leraar, wijlen H.J. Hegger, in zijn boek opdraven, ten bate van zijn weerlegging van de embryo-filosofie van Comrie. *Over kerkverwoesting gesproken !*

Hoofdstuk 1 - Onrust over de ware wedergeboorte

Ds. Kort haalt in dit hoofdstuk (pag. 17) Thomas Watson ‘instemmend’ aan, zeggende: *“De dienaars van het Evangelie moeten niet alleen herders, maar ook strijders zijn; in de ene hand moeten ze het Brood des levens houden, om de kudde te voeden, en in de andere hand het zwaard des Geestes, om te strijden tegen de dwalingen.”*

Dat Kort zich in zijn boek voortdurend bedient van het opvoeren van citaten van oudvaders is de dood in de pot (2 Kon. 4:40), aangezien de oudvaders die hij (onwettig) in stelling brengt, ook gedwaald hebben en nooit als geldige bewijsvoering aangevoerd kunnen worden naast Gods Woord. Bovendien moet Kort nog beginnen met het hanteren van het zwaard des Geestes, aangezien hij de kettters binnen zijn eigen kerkverband tolereert en zelfs support, met name de oudgereformeerde SGP-jezuïet Van der Staaij. Daarentegen heb ik vriend Kort leren kennen als een dominee die de OGG-huichelaars de handen oplegt en de geroepen getuigen van Christus demoniseert en belastert en hen bombardeert met dodemanshersen, overeenkomstig de inhoud van zijn boek.

Zoals gezegd hebben de puriteinen (Perkins, Watson, Baxter, enz.), de scholastieke oudvaders en de foederaal-theologen (o.a. Witsius en

Voetius) uit de ‘Nadere Reformatie’ gedwaald omtrent de verkiezing, het verbond, de rechtvaardigmaking en de heiligmaking, omdat zij de wet niet verstonden, zoals Paulus ervan spreekt in Romeinen 7 en Galaten 2:19. De leer van Steenblok is van genoemde foederaal-theologie dan ook een zwaar gekarikaturiseerde variant, zoals we reeds hebben bewezen met gestaafde feiten. In onze dagen worden de feiten grofweg ontkent en dat doet Kort ook, nog wel met nietszeggende blufpraat.

Met alle respect voor Watson, maar na het lezen van ‘de zaligsprekingen van Thomas Watson’ versteende mijn hart vanwege de roomse uitleg die Watson aan de zaligsprekingen geeft. Watson grondt de zaligsprekingen meer op de kenmerken dan op de Zaligmaker en Zijn leer zelf. De zogenaamde kenmerkenprediking is typisch een kenmerk van de meeste puriteinen, met name van de vader van het puriteinisme, William Perkins, die de begeerte naar genade al genade noemt. Welke belijder is er in het licht van deze filosofie dan nog onbekeerd?

Alle huidige kerken en refo-dominees zitten verstrikt in een kenmerkenprediking, ten koste van de eniggeldende leer van Christus en de Schriftuurlijke toepassing van de rechtvaardiging van de goddeloze. Ook de arminiaanse stichting HeartCry schermt op dezelfde wijze met Watson, zoals ds. Kort dat doet en wat dat betreft kan Kort zich gevoeglijk op het jijaar-podium van dergelijke hollywood-stichtingen vervoegen, aangezien de wan-orde ‘geloof-rechtvaardiging’ uitdrukkelijk door de remonstranten en door hun huidige nageboorte is/wordt geleerd.

Be aware: de zogenaamde ‘kenmerkenprediking’ is doorgaans geheel gebaseerd op een valse wedergeboorteleer die in de Afscheiding overheerst en die Kort juist wenst te bestrijden, maar door zijn constante gebruikmaking van besmette oudvader-bronnen, en zelfs van aartsketter Hegger, waarmee de leer van Christus in diskrediet gebracht en overtreden wordt, is het boek van Kort op drijfzand gegrond en niet op Gods Woord.

Ds. Kort laat vervolgens Watson opnieuw buikspreeken (pag. 19) met een schema omtrent de toepassing van het heil, die Gods Woord nergens leert. Het eerste wat Watson namelijk onder punt A. in stelling brengt, is het geloof, waaraan tussen haakjes toegevoegd is: (waardoor iemand wedergeboren wordt).

Degenen, echter, die leren dat de wedergeboorte geschiedt door het geloof, vervalsen de leer van de vrije rechtvaardigmaking van de

goddeloze en dezulken dwalen in alles. Gods Woord leert duidelijk dat GOD de goddeloze rechtvaardigt (Rom. 4:5b - Rom. 5:6) en niet het geloof op zich. Christus is het Begin der schepping Gods (Openb. 3:14) en Hij is ook het Begin der herschepping Gods (Joh. 5:25 - Openb. 21:6) en niet het geloof. De wedergeboorte geschiedt uit water en Geest (Joh. 3:5) op de stem van de Zone Gods (Joh. 5:25) en niet door het geloof, maar tot geloof. De wedergeboorte brengt het geloof als gave Gods tevóorschijn, om het zo eens te zeggen.

Het biblicistisch verstaan van de gerechtigheid des geloofs komt voort uit een eeuwenlange Egyptische duisternis en heeft een ontstellende spraakverwarring gecreëerd, met name in de huidige refo-prediking en gelijknamige geschriften, aangezien men refo-breed onderstaande teksten biblicistisch verstaat, en dan is het niet vreemd dat men werkelijk in alles dwaalt!

In Genesis 5:6 staat geschreven: *“En hij [Abram] geloofde in den HEERE; en Hij rekende het hem [tot] gerechtigheid”,* gelijk geschreven is in Rom. 4:3: *“Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid.”*

Vraag: Wat ging er aan het geloof van Abraham vooraf?

Antw.: Het spreken Gods in de toepassing der zaligheid en dat was de oorzaak dat Abraham God geloofde, waarbij de Heere de toegerekende gerechtigheid van Christus op rekening zet van zijn geloof, gelijk ook Paulus er van spreekt in Romeinen 4. Niet het geloof is eerst, maar Christus is de Eerste, Die de dode levend en zalig spreekt en tegelijk rechtvaardigt (Joh. 5:25), zoals de Heilige Schrift onweerlegbaar bewijst in alle bekeringen van de bijbelheiligen, voorzover zij in Gods Woord gedetailleerd beschreven staan, bijv. de bekering van Abraham, Jakob, Jesaja, Paulus, Lydia, Zacheüs, Levi, enz. enz., geheel overeenkomstig de leer van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is (Ef. 2:20).

De vrijmaking des Zoons (Joh. 8:36) geschiedt aan een verloren zondaar die onder de heerschappij des duivels en der zonden verkeert en NIET aan een gelovige. Degenen die de biblicistische wan-orde ‘geloof-rechtvaardiging’ leren, zoals Kort die leert, leren ontegenzeggelijk ‘de rechtvaardiging van de gelovige’, hetgeen een overtreding is van de leer van Christus, aangezien God uitsluitend en alleen de daadwerkelijke goddeloze rechtvaardigt, waaraan de vier fasen van de wet voorafgaan, nl. ontdekking, vervloeking, verdoeming en doding.

Bij een biblicistisch verstaan van de gerechtigheid des geloofs, houdt men het geloof voor de bewegende oorzaak van de rechtvaardiging en steelt men de vrijspraak Gods in Christus erbij, of men laat het spreken Gods in de toepassing der belofte die in Christus ja en amen zijn, geheel buiten beschouwing, of men veronderstelt de Goddelijke rechtvaardigverklaring, zoals Kort duidelijk doet, middels de filosofische wan-orde van ‘geloof-rechtvaardiging’, en dan is de rest ook inbeelding. Het geloof bij deze misleiders is een nieuwe middelaar geworden en bij deze arminiaanse voorstelling van zaken mag Christus toekijken en tevreden zijn... Het is hels bedrog!

Het orde-schema van Watson is bovendien biblicisme ten top, aangezien de inwendige roeping onlosmakelijk verweven is met de dadelijke rechtvaardigverklaring van de goddeloze, zoals Christus de tollenaar Levi uit het tolhuis krachtadig en inwendig riep uit het voorportaal der hel, met de zalig- en rechtvaardigverklaring: *“Volg Mij!”*

Hetgeen geschreven staat in Romeinen 8 vers 30: *“En die Hij te voren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt”,* daarvan is de roeping, rechtvaardiging en verheerlijking vervat in de krachtadige inwendige roeping, zoals Christus Levi levendmakend en rechtvaardigmakend uit het tolhuis riep, zodat Levi niet anders kon dan in Christus te geloven. Van een aangrijpen van een aangeboden belofte, lees ik nergens. Wel dat Christus Levi aangreep, waarvan ook Paulus getuigt in Filip. 3:12.

De inwendige roeping en de rechtvaardiging zijn twee kanten van een en dezelfde zaak. Wie door God inwendig geroepen is, is tegelijkertijd ook door Hem als een goddeloze gerechtvaardigd. De inwendige roeping is tegelijk de rechtvaardigverklaring, zoals we dat zien bij de inwendige roeping van Levi door het “Volg Mij”, Christus. Wie dit ontkent, weet van de zaak niets af!

De inwendige roeping staat wel in orde voor de rechtvaardiging, maar vormen twee kanten van dezelfde medaille. Daarentegen, als het geloof in orde aan de rechtvaardiging vooraf zou gaan, zoals vele oudvaders en hun buikspreekers beweren, dan komt men volledig in conflict met de inwendige roeping, zoals Paulus die heilsordelijk benoemt in Romeinen 8:30. Het is dus duidelijk dat de filosofische wan-orde ‘geloof-rechtvaardiging’ van arminiaanse makelij is en van platonische afkomst.

Vervolgens stelt Kort dat hij in zijn “37-jarige gang” door het kerkelijke leven als helderziende moet worden beschouwd, aangezien hij zijn kerkelijke loopbaan als een verdienstelijkheid in stelling brengt en vanaf een ivoren toren zijn verhaal doet en daarmee blijk geeft boven de leer van Christus en de bijbelse vrijmaakplicht te zijn uitgegroeid, zoals hij dat ook letterlijk schrijft in zijn moordenaarsbrief aan broeder Jurie, zeggende: “...die tijd heb ik gehad...”

En dat, terwijl vriend Kort tijdens zijn eerste stapjes op de kerkpolitieke weg, de dwaalleer van ds. G.H. Kersten zwart op wit geheel bijviel en de sektarische Mallannen-kerk als de kerk van ‘het volk van God’ beschouwde... en die stellingen nooit herroepen heeft.

Als een huurling heeft Kort destijds zijn Gadareense NHK-kudde verlaten, zijn afkomst vergeten en zijn mislukte sollicitatie bij Mallan gekerstend, maar jammer voor Kort, want degenen die bij God vandaan de geesten kunnen beproeven of zij uit God zijn, trappen niet in deze hooggeestelijk-klinkende kerkpolitieke valstrikken.

Tenslotte vereenzelvigd ds. Kort in hoofdstuk 1, pag. 24, de prediking van de Erskines met de geïnspireerde leer van Mozes en de profeten, met de pretentie ‘dat niemand in staat is om de prediking van de Erskines te wederspreken’, hetgeen de paus ook pretendeert aangaande zijn zaligverklaringen en de roomse ketterijen.

Als van de Bereeërs staat geschreven dat zij zelfs de prediking van de apostel Paulus aan Gods Woord toetsten, dan geldt dat toch zeker voor de prediking van genoemde broeders Erskine. Wat mij is opgevallen tijdens het lezen van de werken van Ralph Erskine, is nogal heftig, aangezien Ralph Erskine de geestelijke opwekking onder de prediking van George Whitefield vervloekt heeft en als duivels werk heeft geclassificeerd; geen tweede bekering kende en Galaten 2:19 minimaliseert in zijn boekje ‘het sterven aan de wet’, waarin hij het gestorven zijn aan de wet leert met behoud van de oude mens onder de wet. Van de door Kort genoemde ‘pilaarheilige’ broeders valt dus nog wel het een en ander af te dingen...

Hoofdstuk 2 - Wedergeboorte volgens de Schrift

In de vetgedrukte inleiding van dit hoofdstuk beweert ds. Kort dat Gods Woord zijn voornaamste bron is, maar tevens geeft Kort te kennen dat hij naast Gods Woord ook uit andere bronnen tapt, terwijl Gods Woord de enigzeggende Bron is waarmee alle dwalingen worden weerlegd en de mond der leugensprekers gestopt. Het ploegen met andermans kalveren is slechts wedijver met de waarzegster van Endor, die Samuel

liet opkomen, omdat God niet meer sprak tot Saul.

Dominees die oudvaders laten buikspreken om Gods Woord te bewijzen, kennen de oefeningen des geloofs, de leidingen des Heiligen Geestes, het spreken Gods door Woord en Geest, en ook de vervolging om Christus’ wil niet, dragen ook de littekenen van Christus niet in hun lichaam en het gevolg daarvan is, dat zij zelf niets te vertellen hebben en om die reden met andermans kalveren ploegen. Kort had zijn boek als weerlegging van de Comriaanse embryoleer kunnen beperken met een Schriftuurlijk-bevindelijke verklaring van hetgeen de godzalige Hanna getuigt: “*De HEERE doodt en maakt levend, Hij doet ter helle nederdalen en Hij doet weder opkomen*”, 1 Sam. 2:6.

Heel de apostolische heilsleer en de toepassing ervan is vervat in Hanna’s getuigenis, dat volledig overeenkomt met hetgeen Paulus leert vanuit de Schrift en de bevinding der zaken: “*Ik ben door de Wet der Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou*”, Gal. 2:19.

Maar daar waagt Kort zich niet aan, omdat hij dan vastloopt met zijn filosofische wan-orde, ‘geloof-rechtvaardigmaking’.

Vervolgens laat Kort op pag. 28 Augustinus buikspreken, terwijl genoemde kerkvader zich juist door de filosofie van Plato gestempeld en gedreven wist. Calvijn borduurt daar op voort en heeft nooit radicaal met de filosofie gebroken, zoals bijv. Luther dat wel gedaan heeft. De platonisch gevormde Augustinus en zijn leerling Calvijn zijn blijkbaar toch de onfeilbare bronnen van ds. Kort !

Luther heeft weliswaar radicaal afstand genomen van de gekerstende heidense filosofie in de theologie, maar aangezien Kort vingerwijzend naar de Comriaanse veronderstelde wedergeboorteleer van Abraham Kuyper wijst, had hij ook de soortgelijke universalistische uitspraken van Luther over de doop erbij moeten betrekken, aangezien die niet veel verschillen van de uitspraken van Abraham Kuyper.

U ziet, dat het citeren van oudvaders als bewijs van de heilsleer het zich begeven op glad ijs betekent, omdat het opvoeren van oudvaders als bewijs van een bepaald bijbels leerstuk, absoluut onwettig, waardeloos is en pure afgoderij betreft. Het is ook afgodisch/wettisch achterom zien. Oudvaders citeren om de leer der zaligheid te bewijzen en/of kracht bij te zetten, valt derhalve onder de noemer, die Christus Zelf leert: “*Niemand, die zijn hand aan den ploeg slaat, en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het Koninkrijk Gods*”, Luk. 9:62.

Spiltothe beweert ds. Kort in hoofdstuk 2 pag. 34, dat Gods Woord niet spreekt over de wedergeboorte in ruimere zin, maar dat is ook een misvatting die zijn weerga niet kent. Immers, op de vraag van de discipelen, nl. wat hen zal worden daar zij alles hadden verlaten en Hem hadden gevolgd (Matth. 19:27), luidt het antwoord van Christus: *“Voorwaar, Ik zeg u, dat gij, die Mij gevolgd zijt, in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal gezeten zijn op den troon Zijner heerlijkheid, dat gij ook zult zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf geslachten Israëls”, Matth. 19:28.*

De wedergeboorte in deze tekst ziet niet op de wedergeboorte als het begin van het geestelijke leven, maar op het gehele leven der genade, dat zich uitstrekt tot de wederoprichting aller dingen, hetgeen ook de door Kort hooggeroemde kanttekenaren bevestigen, hoewel de Kanttekenaren niet als bewijs van Gods Woord dienen, aangezien zij zelf ook sommige aanwijsbare dwalingen leren in hun kanttekeningen.

Vriend Kort citeert en papegaait naar de voorkeur van zijn vleeselijke wellust, aangezien hij Calvijn bij schering en inslag citeert, behalve als Calvijn ook over de wedergeboorte in ruimere zin spreekt, geheel naar het Woord, maar dan bestaat Calvijn voor Kort ineens niet meer. Kort doet dus aan valsheid in geschriften, want hij citeert de oudvaders alleen als zij passen in het straatje van zijn filosofisch verhaal, terwijl hij die manipulatie anderen verwijt...

Hoofdstuk 3 - Wedergeboorte volgens de kanttekeningen

Hetgeen Kort in dit hoofdstuk schrijft over ‘de drie trappen der wedergeboorte’ heeft hij van de kافت van mijn boekje gestolen, getiteld: *“Bethel en Pniël opgehelderd in de drie trappen der wedergeboorte”*, uitgegeven in 1998 door de Rokende Vlaswiek, digitaal her-uitgegeven in 2012, aangezien voorheen geen enkele dominee dit onderscheid met name heeft genoemd, ook Kort niet. Dat Kort Ef. 2:1 biblicistisch citeert uit de SV (pag. 36), is bizar, aangezien de zinsnede: *[heeft Hij mede levendgemaakt]*, bijgevoegd is door de Statenvertalers en niet in de Griekse grondtekst is te vinden. In hoofdstuk 14, pag. 176, interpreteert Kort Ef. 2:1 opnieuw vals, als zijnde ‘de levendmaking’ die hij klakkeloos in zijn 2^e ‘genade’-schema plaatst (pag. 176), **tewijl zijn favoriete bronwel, Calvijn, terecht in zijn Inst. boek 4.10 leert, dat Ef. 2:1 geen grein van dit wedergeboorte zaad bevat**, omdat Calvijn Ef. 2:1 leest zonder de toegevoegde zinsnede *[heeft Hij mede levendgemaakt]* van de Staten-vertalers, terwijl Kort zijn peetoom, Calvijn, “de beste exegeet” noemt. Ook doet Kort aan valse interpretatie bij Ef. 5:14:

“Ontwaakt gij die slaapt en sta op uit de doden”, enz., die hij in het stuk der ellende-schema plaatst (pag. 176), terwijl Ef. 5:14 in het kader staat van de inwendige roeping en geen beroep behelst op de ingebeelde vrije wil van de oude mens.

Hoofdstuk 4 - Wedergeboorte volgens de belijdenisgeschriften

In dit hoofdstuk leert Kort niet hetgeen hij van God geleerd heeft, zoals Paulus ervan spreekt in Galaten 1:11-12: *“Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens. Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus.”* Nee, Kort laat de opstellers van de Drie Formulieren van Enigheid buikspreeken en wel zodanig, dat hij de Drie Formulieren van Enigheid tot Formulieren van onenigheid mismakt, aangezien hij ook Arnoldus Rotterdam daarbij opvoert en aanprijst, die letterlijk leert (pag. 43) *dat het geloof de springader is van onze wedergeboorte.*

Gods Woord leert dit nergens. De Springader van de wedergeboorte is God in Christus Zelf, gelijk geschreven is: *“Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren, tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden”, 1 Pet. 1:3.*

En dezelfde apostel Petrus leert dat het middel van de wedergeboorte het levende Woord is (1 Pet. 1:23) en het levende Woord is Christus, het vleesgeworden Woord, Die de doden levend maakt door Woord en Geest, gelijk geschreven is: *“Want gelijk de Vader de doden opwekt en levend maakt, alzo maakt ook de Zoon levend, Die Hij wil”, Joh. 5:21.*

Dus niet de gelovigen, maar de doden worden wedergeboren op de stem (het Woord) van de Zone Gods, gelijk geschreven is: *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven”, Joh. 5:25.*

Vriend Kort daarentegen geeft God de eer niet als de Oorzaak en Springbron van de wedergeboorte, en ook niet in Christus als Middelaar van toepassing der wedergeboorte, nee, hij roemt vleeselijk in zijn favoriete neven-bronnen, zeggende: *“Hiep, hiep, piep, hoera: het geloof!”*

Op pagina 42 beweert Kort het volgende: *“U ziet dat de wedergeboorte niet wordt losgemaakt van de rest van het geestelijke leven. Het is een eenheid, een leven met Christus, dat zich uitstrekt tot het sterven toe. Dat is de wedergeboorte. Dát zegt de Belijdenis.”*

Zoals gezegd is Kort goed in het leren van tegenstrijdigheden, aangezien hij in hoofdstuk 2, pag. 34, beweert in zijn ‘conclusie’ dat we in de Bijbel

niets lezen “... van wedergeboorte in engere of ruimere zin...”, terwijl Gods Woord vol staat over de wedergeboorte in engere zin, dus als het begin van het genadeleven. Ook hebben wij uit het Woord de wedergeboorte in ruimere zin bewezen (Matth. 19:28 - Filip. 3:12-13), hetgeen betrekking heeft op het hele genadeleven, de wederopstanding aller dingen en de volkomen wedergeboorte-volmaaktheid in de hemel.

Dus op pag. 34 en pag 42 spreekt Kort zichzelf fundamenteel tegen. Op pag. 34 ontkent hij het onderscheid tussen de wedergeboorte in engere en ruimere zin en op pag. 42 leert hij nadrukkelijk wel de wedergeboorte in ruimere zin. Met Kort kan het dus alle kanten op.

Hoofdstuk 5 - Kernzaken uit de Schrift

Had vriend Kort zich maar bij de kernzaken uit de Schrift gehouden, dan had hij al die ongeldige oudvaderbewijzen achterwege kunnen laten, want dat laatste maakt van zijn boek een verdeelde chaos, gelijk de beenderen aan het graf verdeeld zijn. Overigens mis ik in dit hoofdstuk de leer van de plaatsbekleding van Christus en de leer van de oudmens-dood, zoals Paulus ervan spreekt, o.a. in Rom. 7:9 en Gal. 2:19.

Hoofdstuk 6 - De bloedtheologie

In dit hoofdstuk onderstreept Kort weliswaar de verzoenende betekenis en de verlossende kracht van het bloed van Christus, maar ik mis hierin het zaligmakende feit dat uit de zijde van Christus aan het kruis bloed én water stroomden, gelijk geschreven is: *“Deze is het, Die gekomen is door water en bloed, [namelijk] Jezus, de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het, Die getuigt, dat de Geest de waarheid is. Want Drie zijn er, Die getuigen in den hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze Drie zijn Een. En drie zijn er, die getuigen op de aarde, de Geest, en het water, en het bloed; en die drie zijn tot een”, 1 Joh. 5:6-8.*

Het bloed uit de wonde van Christus ziet op de rechtvaardigmaking en het water ziet op de wedergeboorte. Immers, de wedergeboorte is uit water en Geest. Gods Woord spreekt dan ook over het bad der wedergeboorte (Tit. 3:5), hetgeen alleen tot stand komt door de geestelijke doop in de dood van Christus, gelijk geschreven is: *“Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, also ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden”, Rom.*

6:3-4. Waarom maakt Kort hier geen melding van het water uit de wonde van Christus? Omdat hij en alle refo-dominees het water relateren aan een zedelijke en procesmatige heiligmaking en niet aan de wedergeboorte in en door Christus. Het bloed en water uit de wonde van Christus leert ons hetgeen Christus voor Zijn volk is, gelijk geschreven is: *“Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is Wijsheid van God, en Rechtvaardigheid, en Heiligmaking, en Verlossing”, 1 Kor. 1:30.*

Nogmaals, Kort maakt noch in hoofdstuk 4, noch in hoofdstuk 5 melding van de volkomen plaatsbekleding van Christus, zoals Paulus ervan spreekt in bovenstaande tekstwoorden, maar hij spreekt alleen van Sions betalende Borg, terwijl Christus ook tot zonde gemaakt is, tot een vloek in de toerekening, opdat vervloekten gerechtvaardigd worden en zowel een volkomen gerechtigheid als een volkomen heiligmaking voor God zouden hebben, hetwelk Christus Zelf is (1 Kor. 1:30).

Bij de allesomvattende plaatsbekleding van Christus komt dus geen zedelijke heiligmaking van de oude mens in aanmerking, omdat Gods volk geen oude mens meer is en ook niet heeft (Rom. 6:6 - Rom. 7:4 - Gal. 2:19 - 2 Kor. 5:17 - Kol. 3:9). Van een afsterving van de oude mens, zoals de HC dat leert, is derhalve geen sprake. De HC is op dit punt puur rooms! Gods volk IS de oude-mens-dood gestorven en leeft Gode. Evenwel blijft Gods volk geheel vleeselijk (Rom. 7:14) tot aan de laatste snik, vanwege het lichaam des doods, ofwel het korpus van de oude mens. Alle roem is uitgesloten, door de wet des geloofs (Rom. 3:27).

In nieuwigheid des Geestes wandelen is niets anders dan de voeten van Christus drukken door het geloof, ofwel naar de Geest wandelen in de staat der gemeenschap met Christus en dezulken wandelen niet meer naar het vlees, want wandelen naar het vlees behoort tot de staat van oude mens onder de wet en in der eeuwigheid niet meer voor Gods verzoende kinderen die onder de genade zijn.

Dat Kort de heiligmaking niet volledig aan Christus toeschrijft, zoals o.a. 1 Kor. 1:30 uitdrukkelijk leert, maar de heiligmaking voorstelt als een ‘genezingsproces’, is het vruchtgevolg van zijn filistijns geploeg met andermans kalveren.

Hoofdstuk 7 - Drie juwelen in de wedergeboorte

Kort wijdt een opmerkelijke korte perikoop aan het geloof, waarin hij opnieuw tegenstrijdigheden aan de dag legt, door aan de ene kant het geloof valselijk als bron te stellen waardoor de mens wedergeboren

wordt en aan de andere kant zegt hij dat God de Vader de Verwekker is van het nieuwe leven in Christus (pag. 57).

De vraag dient zich hier aan waarom de wedergeboorte dan nog noodzakelijk is, als de wedergeboorte een vrucht van het geloof zou zijn. Immers, bij die voorstelling van zaken heeft de gelovige mens met zijn geloof een bewegende vinger in de pap van zijn eigen wedergeboorte, maar niet heus.

Kort leert een wedergeboorte door het geloof, dus legt hij de oorzaak en ook de grond der zaligheid niet in Christus, maar in de gelovige mens. Als het geloof de oorzaak is van de wedergeboorte, zoals juist de Remonstranten dat in hun Confessie nadrukkelijk stellen, en zoals ook Kort dat leert, is dat het toppunt van een schijngeboorte, want dan wordt God als Verwekker uitgesloten, of als een derderangs verwekker gedegradeerd! Gods volk is wedergeboren (uit God geboren) door de opstanding van Jezus Christus uit de doden (1 Pet. 1:3).

De pelagiaans-platonische vrije-wils-volgorde: 'Eerst geloof en dan rechtvaardigmaking' is derhalve een pelagiaanse uitvinding van **Arminius**, een uitvinding die zelfs vastgelegd is in de **Remonstrantse Confessie**. U kunt dat lezen in hoofdstuk 11 van de RC, waar nota bene tot weerlegging van de gereformeerde(!) geloofsbeschrijving staat geschreven: *"Daarom wordt ook zulk een toestemming een vertrouwen genoemd; niet een vertrouwen op de bijzondere barmhartigheid Gods, waarmee wij ieder persoonlijk geloven, dat ons onze zonden vergeven zijn. Want zo'n vertrouwen behoort niet tot het wezen des geloofs, noch maakt het het wezen des geloofs zelf uit. Dus is het een zaak, die direct op het geloof volgt, aangezien het geloof een conditie (= voorwaarde) is, die vereist wordt om vergeving der zonden (te ontvangen); en daarna een verzekerd vertrouwen ván zulk een vergeving te verkrijgen; en (omdat) dat geloof dus noodzakelijk vooraf moet gaan."*

De 'gereformeerde theologie' omtrent de rechtvaardigingsleer stemt dus merkwaardig genoeg deels overeen met het citaat uit de Remonstrantse Confessie. Ik ga er echter geen nagelschrap in mee.

God is in Christus door de Heilige Geest echter de Oorzaak en de Bewerker van de wedergeboorte en ook de Eerste in de wedergeboorte en niet het geloof. Christus spreekt de doden levend en zalig (Joh. 5:25), namelijk tot geloof in Hem. Wie deze Goddelijke oorzaak des geloofs in de gelovige mens legt, zit bij Arminius op schoot, is een vriend der wereld, een vijand van God en een puppet van de Antichrist. In de perikoop die over de hoop handelt, schrijft Kort dat de

wedergeboorte alleen aan God moet worden toegeschreven, ja, omdat de door Kort geciteerde tekst (1 Pet. 1:3) dat uitdrukkelijk leert. Als Kort geen bijbelteksten citeert, maar oudvaders, leert hij echter dat de wedergeboorte aan het geloof moet worden toegeschreven. Het kan dus vriezen en dooien bij Kort, net hoe zijn pet staat.

Het gaat van kwaad tot erger, aangezien Kort in de perikoop over hoop, in feite dezelfde dwaling leert als Comrie geleerd heeft met zijn embryofilosofie. Kort beweert namelijk dat de discipelen zich past bewust werden (gewaarwording) van de dood overgegaan te zijn in het leven, nadat zij de stelligste zekerheid kregen van de opstanding van Christus (pag. 57). Kort beweert dus dat de discipelen voor de opstanding van Christus de zekerheid des geloofs misten.

Dat is nu typisch de ketterij van de Afscheiding, maar al Gods kinderen zijn naar de mate des geloofs zeker van hun zaligheid, zodra zij in Christus geloven. Dat gold ook voor de discipelen vóór het heilsfeit van de opstanding van Christus. Hoewel de discipelen voor het heilsfeit van Pasen nog niet het rechte zicht hadden op de allesomvattende borgtochtelijke gang van Christus, wisten zij met een aangevochten zekerheid dat zij uitverkoren kinderen Gods waren (Joh. 15:16) en dat hun zonden vergeven waren (Joh. 15:3).

Als woordvoerder van alle discipelen geeft Petrus duidelijk en van de Vader geopenbaard, geloofsgetuigenis van de Bron der zaligheid, Christus Zelf, als hij op de vraag van Christus, of zij ook niet weg wilden gaan, zeggende: *"Heere, tot Wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens en wij hebben geloofd en bekend, dat Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods"*, Joh. 6:68-69.

Tenslotte wijdt Kort een perikoop aan de liefde (pag. 58). Kort citeert daarbij Calvijn: *"Die het geloof van de liefde scheidt, die doet evenals hij wilde de hitte van de zon wegnemen"*, terwijl we reeds bewezen hebben dat Kort juist wel de hitte van de zon scheidt, door de zekerheid des geloofs te scheiden van het wezen des geloofs, aangezien hij de discipelen pas geloofszekerheid toeschrijft als Christus is opgestaan uit het graf. Kort beschrijft de liefde Gods in Christus, welke is de band der volmaaktheid, te fragmentarisch en dus oppervlakkig.

Kort haalt wel 1 Johannes 4:7 aan omtrent de liefde, maar de kerntekst van de liefde uit de sleutelbrief aan de Romeinen, laat hij in de perikoop van de hoop en van de liefde ongenoemd, terwijl die kerntekst luidt: *"En*

de hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door den Heiligen Geest, Die ons is gegeven”, Rom. 5:5.

Zoals gezegd heeft Kort zich laten stempelen, met name door Augustinus, die de liefde boven het geloof plaatste in het stuk van de rechtvaardiging, terwijl in het stuk van de rechtvaardiging het geloof alleen staat (sola fide). Het geloof bewerkt de rechtvaardiging echter niet, want daarvan is alleen Christus door Zijn Geest de Uitvoerder, in de toepassing der belofte Gods.

Het feit dat de Heilige Geest de liefde uitstort in het hart is niet een vrucht van het geloof, zoals Kort via buiksprekerij wel beweert, maar een vruchtgevolg van de weergaloze liefde van Christus Die Zich doodgeliefd heeft voor de goddelozen, waarvoor Hij te Zijner tijd gestorven is (Rom. 5:6).

De grond der zaligheid ligt in het ‘Christus vóór ons’, ofwel *“Ik voor u”*, zowel t.a.v. de rechtvaardigmaking als t.a.v. de heiligmaking (1 Kor. 1:30), maar dat komt bij Kort niet uit de verf. De eerste genade-welddad is dus niet het geloof, zoals Kort dat wel beweert, maar de vergeving der zonden, de rechtvaardigverklaring, de schenking van de toegerekende gerechtigheid van Christus aan een volstrekt goddeloze, die met volle bewustheid en met vrijwillige strafaanvaarding krachtens het doodsvonnissen der wet als een lijk aan het Einde van de wet gekomen is (Gal. 2:19), aan de voeten van de Wetsvervuller, Christus, om te vallen in het vrije van Gods welbehagen, namelijk, tot rechtvaardigheid en tot geloof, een iegelijk die gelooft (Rom. 10:4).

Kort heeft het met geen woord over het gestorven zijn aan de wet (Gal. 2:19) en daar staat of valt alles mee, want alleen die gestorven is, is der zonde gestorven, met Christus gestorven, en alleen dezulken zullen leven in en door Hem (Joh. 5:25 - Rom. 6:8 - Rom. 7:4 - Gal. 2:19).

Hoofdstuk 8 - Dwalingen vanaf de Vroege Kerk tot de Nadere Reformatie

Vriend Kort voert opvallend veel Augustinus op zijn boek, met name in dit hoofdstuk, nog wel in het kader van de rechtvaardiging des geloofs, maar als het over de rechtvaardiging des geloofs gaat, wordt men door Augustinus ontegenzeggelijk op het verkeerde been gezet, omdat Augustinus niet het geloof, maar de liefde in stelling brengt, waardoor de zondaar gerechtvaardigd wordt. In het kader van de rechtvaardiging van de goddeloze staat -zoals gezegd- het geloof alleen (sola fide). Kort interpreteert Augustinus dan ook valselijk en kerstent zijn dwaling

omtrent de rechtvaardiging, alsof Augustinus de rechtvaardiging zuiver bijbels geleerd heeft, wat absoluut onwaar is. Augustinus wordt met recht de kerkvader van het Westen genoemd, met een indrukwekkende staat van dienst, maar wel eentje die een filosofisch-platonische theologie geleerd heeft, waarmee de paulinische rechtvaardigingsleer zich niet laat verenigen. Ook Calvijn heeft soms te diep in het Augustinus-glaasje gekeken en was zelf ook niet vrij van de filosofische denkbeelden á la Plato en Aristoteles.

De oudvader-bronnen van vriend Kort blijken dus te slibberig en het resultaat daarvan is een antropologisch slibber-geloof dat net zo verwerpelijk is als het door hem bestreden comriaanse bloembollengeloof van A. Moerkerken. De eerlijkheid gebied mij echter te zeggen dat ook Calvijn in zijn Institutie spreekt van ‘een ingewikkeld geloof’, wel geen onbewust geloof, maar toch nog enigszins verpakt. Welnu, laat de godgeleerdheid zich bezig houden met de verpakking, geef mij de inhoud, namelijk, Christus en Zijn gerechtigheid, tot mijn volkomen Rechtvaardigheid en mijn volmaakte Heiligmaking voor God (1Kor. 1:30). De biblicist wil hiervan niet weten en de dacostiaanse godgeleerdheid ook niet, want al stemt men met de mond wel toe dat de rechtvaardiging volkomen is, dan stelt men de heiligmaking voor als zijnde ‘onvolkomen in dit leven’. Als dat laatste waar zou zijn, is Christus geen volkomen Zaligmaker. Degenen die een onvolkomen heiligmaking leren, zullen voor eeuwig bedrogen uitkomen, omdat zij Christus niet hebben erkend en gekend als hun volkomen Heiligmaking. Praktische heiligmaking komt bij de volkomen Heiligmaking, Christus, niet in aanmerking en zonder DE Heiligmaking, Hetwelk Christus is, zal niemand de Heere zien (Hebr. 12:14).

Dat de Geest der heiligmaking Gods volk de voetstappen van Christus doet drukken, is onbetwist en dat de liefde de vervulling der wet is, is onfeilbaar waar, maar van een onvolkomen heiligmaking spreekt Gods Woord nergens, wel van een onvolkomen beoefening ervan in het licht van de geestelijkheid der wet, en om die reden is en blijft Gods volk geheel vleselijk, verkocht onder de zonde, opdat het zij, gelijk geschreven is, die roemt, roeme in de Heere (1 Kor. 1:31).

Ten aanzien van de geloofsoefening van de heiligmaking des Geestes (2 Thess. 2:13 - 1 Pet. 1:2), daarvan geldt dat die door Gods volk aan deze zijde van het graf slechts ten dele beoefend wordt, maar dat is heel iets anders dan te stellen dat de heiligmaking in Christus zelf onvolkomen is, want die stelling is pure blasfemie. Gods Woord leert geen onvolkomen

heiligmaking, zonder welke niemand de Heere zien zal, nee, want er staat geschreven: *“Jaag den vrede na met allen, en DE heiligmaking, zonder welke niemand den Heere zien zal”*, Rom. 12:14.

Kort blijkt niet te verstaan wat hier geschreven staat, aangezien hij van DE heiligmaking die voor God geldt, een vorderings-proces maakt die door vallen en opstaan onvolkomen blijft. DE heiligmaking in bovenstaande tekst ziet niet op een zedelijk heiligmaking-systeem die resulteert in de grofste onzedelijkheid, maar op de volkomen heiligmaking van Christus in de toerekening, en dat is de enige heiligmaking die voor God geldt.

Dus er blijft geen enkele roem over voor al die buiksprekende platonische poppenkasterij, noch in die filosofische etalagekast-papegaaierij, maar in God en Christus alleen! Bovendien heeft Augustinus de overheid ingeschakeld om de donatisten tot bekering te dwingen en daarmee is Augustinus -zij het onbewust- een voorloper geweest van de bloeddorstige roomse inquisitie... Artikel 36 van de NGB leert echter geen vervolging van belijders van een valse godsdienst, maar alleen uitroeiing van valse godsdiensten, om de ware godsdienst te waarborgen en te beschermen tegen allerlei wind van leer.

In dit hoofdstuk (8) tapt Kort ook veelvuldig uit het vaatje van Calvijn. Volgens Kort leerde Calvijn de rechtvaardiging en de heiliging als een vrucht van het geloof (pag. 73), terwijl rechtvaardiging en heiliging alleen verkregen worden door Christus Zelf en gelegen is in Christus vóór ons! Als weldaden zijn rechtvaardiging en heiliging uitsluitend vruchten uit Christus (Hos. 14:9) die alleen door de toegerekende gerechtigheid van Christus de onze worden in de Persoon van Christus als onze volkomen Zaligmaker (1 Kor. 1:30).

Vervolgens leert Kort via Calvijn, dat de rechtvaardiging en de heiliging als een tweevoudige genade die alleen voortvloeien uit de gemeenschap met Christus (pag. 74). Via Calvijn leert Kort dus duidelijk NIET de bijbelse rechtvaardiging van de goddeloze, maar *de VERONDERSTELDE rechtvaardiging van de gelovige*, zoals we reeds in de titel van dit artikel hebben aangegeven.

Gods volk wordt namelijk niet als een gelovige vanuit de gemeenschap met Christus gerechtvaardigd en geheiligd, maar door de toegerekende gerechtigheid van Christus als een goddeloze door God rechtvaardig verklaart en door die Godsdaad in de staat der gemeenschap met Christus overgezet.

Het is ongelooflijk dat Calvijn dit geleerd zou hebben, wat Kort beweert dat hij geleerd heeft. Ik heb nooit veel van Calvijn gelezen, ik heb het ook niet van node, maar als het waar is wat Kort van hem beweert, is dat een ernstige dwaling. Al die beroepen op en het teruggrijpen naar de reformatoren, is slechts een wettisch werk van een farizeeër. De reformatie en de reformatoren hoeven we niet te verachten, integendeel, maar Gods Woord leert geen terugkijken en grijpen naar hetgeen achter is (Luk. 9:62), aangezien het ware geloof zich uitstrekt naar hetgeen vóór is, gelijk geschreven is: *“Maar een ding [doe] [ik], vergetende, hetgeen achter is, en strekkende mij tot hetgeen voor is, jaag ik naar het wit, tot den prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus”*, Filip. 3:14.

In het licht van deze tekstwoorden, is de reformatie wel een doodgeboren kind genoemd, waarin we niet kunnen blijven steken, want stilstand is achteruitgang (verachtering), en om die reden bazuint Petrus het uit: *“Wast op in de genade en kennis van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus”*, 2 Pet. 3:18. En in dezelfde context leert Paulus: *“Daarom, nalatende het beginsel der leer van Christus, laat ons tot de volmaaktheid voortvaren; niet wederom leggende het fundament van de bekering van dode werken, en van het geloof in God, van de leer der dopen, en van de oplegging der handen, en van de opstanding der doden, en van het eeuwig oordeel”*, Hebr. 6:1-2.

Paulus zet zelfs het zwaard des Geestes in dat blijven steken in de wedergeboorte (2 Kon. 19:3), in al die achteruitgang en die verachtering, zeggende: *“Want gij, daar gij leraars behoortet te zijn vanwege den tijd, hebt wederom van node, dat men u lere, welke de eerste beginselen zijn der woorden Gods; en gij zijt geworden, [als] die melk van node hebben, en niet vaste spijs. Want een iegelijk, die der melk deelachtig is, die is onervaren in het woord der gerechtigheid; want hij is een kind. Maar der volmaakten is de vaste spijs, die door de gewoonheid de zinnen geoefend hebben, tot onderscheiding beide des goeds en des kwaads”*, Hebr. 5:12-14. Kort blijft evenwel liever zure melk opzuigen uit de etalagekast van de oudvaders en toen de wat verder geleide broeder Jurie hem met vast spijs confronteerde, begon Kort zich in die zure melk te verslikken, gal te braken, als een waanzinnige om zich heen te slaan en een stortbui oudvaders over Jurie uit te gieten.... Ach, zou David zeggen: *“Voor mijn liefde staan ze mij tegen, maar ik was steeds in het gebed”*, Ps. 109:4.

Enfin, wel of niet door Calvijn geleerd, nl. dat Gods volk vanuit de

gemeenschap met Christus gerechtvaardigd wordt, Gods Woord leert ons totaal andere zaken. Gods Woord leert dat Christus niet gekomen is om te roepen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering (Matth. 9:13). Gods Woord leert duidelijk dat vijanden met God verzoend worden (Rom. 5:10), de doden levendgemaakt (Joh. 5:25) en de goddelozen gerechtvaardigd (Rom. 4:5 - Rom. 5:6), maar volgens Kort ontvangen we als gelovige vrienden de verzoening met God, die zich reeds in de gemeenschap met Christus bevinden. Kort leert dus ook een veronderstelde gemeenschap. Het boek van Kort is dus slechts een uithangbord die weer terug verwijst naar Rome!

Vervolgens leert Kort buiksprekend via Calvijn nog een ernstige en puur roomse dwaling, namelijk, dat de heiligmaking een voortgaand proces is (pag. 74) en als klap op de vuurpijl interpreteert Kort via Calvijn een refo-breed ingekankerde dacostiaanse ketterij, nl. dat de heiligmaking onvolkomen is, terwijl hij daarvoor geen enkel Schriftbewijs levert. Dat Schriftbewijs is er ook niet, aangezien Gods Woord nergens een onvolkomen heiligmaking, ofwel een schijn-heiligmaking leert, terwijl Kort duidelijk wel een schijnheiligmaking leert. Gods volk is zowel volkomen rechtvaardig, als volmaakt heilig voor God, want er staat geschreven, *“Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is Wijsheid van God, en Rechtvaardigheid, en Heiligmaking, en Verlossing”, 1 Kor. 1:30.* En de apostel Paulus leert in Kolossensen 1:10: *“En gij zijt in Hem volmaakt, Die het Hoofd is van alle overheid en macht.”*

Kort, leert daarentegen, dat zonder ‘de procesmatige heiligmaking’ niemand de Heere zien zal, terwijl de Heilige Geest in Hebr. 12:14 het heeft over DE heiligmaking van Christus, zonder welke niemand de Heere zien zal. Kort gaat in navolging van Da Costa geheel voorbij aan hetgeen Christus is voor Zijn volk, namelijk Rechtvaardigheid en Heiligmaking. Christus vóór ons is het fundament onzer zaligheid en dat geldt niet alleen de rechtvaardiging, maar ook ten volle de heiligmaking. In Christus is onze rechtvaardigmaking en heiligmaking volkomen verzekerd, ja, Hij is de Heere, onze Gerechtigheid en daarmee ook onze Heiligheid voor God.

Als Kort de puriteinen laat buiksprekend (pag. 74-75), herhaalt hij opnieuw dat de heiligmaking onvolkomen en een voortgaand proces is (pag. 75), met de aanvulling: *“Ze blijven zondaar, ook al zijn ze gerechtvaardigd.”*

Bovenstaande zinsnede verbindt Kort op het puriteinse droombeeld van

de door hen gesuggereerde ‘onvolkomen heiligmaking.’

Dat Gods volk zondaar (vleselijk) blijft (Rom. 7:14), heeft geen relatie tot een puriteins-gelimeerde heiligmaking die tot de schijngeboorte behoort, maar het zondaar-blijven heeft betrekking op de geestelijkheid van de Wet ten aanzien van het lichaam des doods, ofwel het corpus van de oude mens, waarin Gods volk nog moet zuchten tot hun laatste snik. Echter geen wettisch zuchten, maar zoals Paulus erover zucht in Rom. 7:24: *“Wie zal mij verlossen UIT het lichaam des doods?”* Let op het woordje UIT, hetgeen ziet op het verblijf in het lichaam des doods aan deze zijde van het graf. Paulus begeert dan ook uit het lichaam (des doods) uit te wonen en bij de Heere in te wonen (2 Kor. 5:8), maar daarover zucht de apostel niet als degenen die geen hoop hebben (1 Thess. 4:13), nee, want hij was reeds VAN het lichaam des doods verlost, door de dood van Christus (Rom. 6:6). Om die reden eindigt Paulus niet in zijn verzuchting, maar roemt hij in vrije genade ALLEEN: *“Ik dank God door Jezus Christus onze Heere”, Rom. 7:25.*

Vervolgens spreekt Kort opnieuw bizarre tegenstrijdigheden uit omtrent de wedergeboorte via puriteinse buiksprekerij. Kort valt gedurig in herhaling, want ook in deze passage beweert hij dat de mens wedergeboren wordt door het geloof, terwijl hij er in 1 adem aan toevoegt, dat niet de wedergeborene, maar de goddeloze wordt gerechtvaardigd (pag. 75), terwijl Gods volk als een daadwerkelijke goddeloze gerechtvaardigd wordt en niet als een ‘wedergeboren goddeloze’, aangezien een gerechtvaardigd mensenkind, geen goddeloze, maar een rechtvaardige genoemd wordt in Gods Woord, gelijk geschreven is: *“Want gelijk door de ongehoorzaamheid van dien enen mens velen [tot] zondaars gesteld zijn geworden, also zullen ook door de gehoorzaamheid van Enen velen [tot] rechtvaardigen gesteld worden”, Rom. 5:19.*

Kort leert dus een verondersteld geloof, want een geloof waaruit de wedergeboorte voortkomt, is geen waar geloof en een wedergeboorte als vrucht van het geloof, is een schijngeboorte. En degene die gelooft, is ook gerechtvaardigd, dus leert Kort ook een veronderstelde rechtvaardiging, met zijn diabolische wan-orde geloof-wedergeboorte - geloof-rechtvaardiging. Gods Woord leert de heilsorde exact andersom, namelijk rechtvaardiging-wedergeboorte-geloof.

Tevens leert Gods Woord dat de rechtvaardige de wet niet gezet is, maar de goddeloze, gelijk geschreven is: *“En hij dit weet, dat den rechtvaardigen de wet niet is gezet, maar den onrechtvaardigen en den*

halsstarrigen, den goddelozen en den zondaren, den onheiligen en den ongodelijken, den vadermoorders en den moedermoorders, den doodslagers, den hoereerders, dien, die bij mannen liggen, den mensendieven, den leugenaars, den meinedigen, en zo er iets anders tegen de gezonde leer is”, 1 Tim. 1:9-10.

In bovenstaande tekst worden de goddelozen getekend die in hun goddeloosheid volharden, in tegenstelling tot de goddelozen die God rechtvaardigt, want die worden door de toerekening in Christus rechtvaardigen genoemd. Dat Gods kinderen rechtvaardig en zondaar tegelijk zijn, ofwel een onheilige-heilige (Kohlbrugge), heeft alleen betrekking op hun geheel-vleselijk-zijn ten opzichte van de geestelijkheid van de Wet (Rom. 7:14), maar niet wat hun staat in Christus betreft, want in Christus is er aan de Bruid geen vlek noch rimpel te vinden, gelijk geschreven is: *“Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin en er is geen gebrek aan u”, Hoogl. 4:7.*

Van zichzelf zegt de Bruid dit niet, want ziende op zichzelf, roept zij uit: *“Ik ben zwart”, Hoogl. 1:5,* doch niet zonder geloofs zekerheid in haar Liefste, want ziende op Hem roept zij uit: *“doch lieflijk...”, Hoogl. 1:5.* Kort verstaat dus niet eens wat er onder ‘een goddeloze’ die God rechtvaardigt in bijbelse zin verstaan wordt.

Op pag. 75 beweert Kort tevens, dat enkele puriteinen zich kritiekloos bij een bepaalde traditie aansloten, terwijl Kort zelf kritiekloos aansluit bij de allerhande dwalende kerkvaders en traditionele oudvaders, die als bewijs van Gods Woord ten enenmale ondeugdelijk zijn.

Op pag. 76 beweert Kort dat Augustinus, Calvijn en Luther omtrent de leer van de rechtvaardiging *‘geheel overeenstemmen’.* Die bewering moge broederlijk-oecumenisch klinken, maar aangezien Augustinus in zijn rechtvaardigingsleer de liefde heeft laten domineren, ten koste van het sola fide des geloofs, kan de leer van Augustinus onmogelijk met de leer der Reformatie vereenzelvigd worden.

Op pag. 79 beweert Kort dat *‘de mannen van de Synode te Dordt pal stonden voor de waarheid tegen de remonstranten.’* Kort kan hier triomfantisme verweten worden, aangezien met name Kohlbrugge op grond van Gods Woord onweerlegbaar bewezen heeft dat de mannen van Dordt niet echt waren opgewassen tegen de remonstranten, aangezien zij de remonstranten niet in de ribben hebben aangepakt d.m.v. de leer van de rechtvaardiging van de goddeloze, maar hen met de leer der wedergeboorte hebben bestreden.

Om die reden hebben de Dordtse vaders de remonstranten niet de mond kunnen snoeren. Tot op de huidige dag vermenigvuldigen hun valse leringen gelijk de kanker (2 Tim. 2:17) en zijn alle refo-kerken vergeven met de arminiaanse rijke-jongelings gedrag-en-vlijt-religie.

Hoofdstuk 9 - Comrie en de embryofilosofie

Wat kort in dit hoofdstuk beschrijft, is allemaal oud nieuws, hoewel het niet overbodig is om de verwoestende uitwerking van de embryofilosofie te herhalen en er blijvend voor te waarschuwen. Had Kort zich bij dit onderwerp gehouden en Comrie’s dwaling alleen met Gods Woord bestreden, dan had hij al die kerkvaders en oudvaders zwemmen kunnen leren, ofwel in figuurlijke zin overboord kunnen werpen, gelijk de matrozen met Jona letterlijk gedaan hebben.

De rest van dit hoofdstuk laten we voor wat het is, het spreekt voor zichzelf, maar we willen nog wel op 1 zinsnede van Kort wijzen die hij op pag. 83 bezigt, als hij schrijft ‘dat Luther de dwaalgedachten van Aristoteles doorzag en hem naar de hel verwees.’ Kort had dan echter ook in 1 adem moeten vermelden dat Calvijn Plato -die van dezelfde geest was als Aristoteles- mogelijk voor bekeerd hield.

Hoofdstuk 10 - De embryoleer treft latere kerken

Het sibboleth van het C-trio, Calvijn, Comrie, Cersten moge door velen als zuiver gereformeerd versleten worden, maar het schibboleth der Schrift met de Ch van Christus, maakt ieders spraak openbaar (Richt. 12:6). Wat men tegenwoordig onder ‘gereformeerd’ verstaat, kan de toets van Gods Woord niet doorstaan en daaruit volgt de vraag: *‘Is gereformeerd belijden ook altijd bijbels?’* Die vraag mag met recht betwijfeld worden, gezien de Egyptische duisternis der refo-kerken.

Op pag. 106 wijst Kort wel met de vinger naar allerhande fundamentalisten, zoals de ultraorthodoxen, de hypercalvinisten, de gedegen rechtzinnige kerkmensen, die, zolang zij verondersteld geloven en zich verondersteld wedergeboren achten, zich eenmaal ontgoocheld zullen bevinden. Dat is juist, maar Kort vergeet erbij te zeggen, dat hij zelf in een strik des duivels is gevallen van een ‘veronderstelde rechtvaardigmaking van de gelovige mens’, terwijl Gods volk als een goddeloze door en uit het geloof van Christus gerechtvaardig zijn geworden (Gal. 2:16 - Filip. 3:9).

Dat Kort ds. C. Steenblok uitspeelt ten voordele van ds. R. de Kok, is bizar, aangezien beiden fundamentele dwalingen aan de dag hebben

gelegd, die we op de website al eerder in kaart hebben gebracht. Dat Kort ook het boek van dr. K. van der Zwaag ("Afwachten of verwachten?") een plaats geeft in zijn boek, stelt hem op gelijke voet met ds. Harinck, die we met K. van der Zwaag en prof. J. Blaauwendraad op de zwarte lijst gezet hebben in het boekje *"Consternatie in de consistorie"* en daar hoort vriend Kort ook bij. (Zie link):

<http://www.providencemountainranch.com/E-BOOK%20GPPB.%20CONSTERNATIE%20IN%20DE%20CONSISTORIE.pdf>

Vervolgens citeert Kort de bekende OGG-predikant, ds. E. du Marchie van Voorthuysen (pag 119-120), als een soort toetssteen van de waarheid, maar met alle respect voor dominee Du Marchie, gebiedt de eerlijkheid mij te zeggen dat ook Du Marchie ontspoot is door de bijbeltaal te vervalsen. Bekende Du Marchie-uitspraken, zoals o.a. *"Een geopenbaarde Christus is nog geen toegepaste Christus"*, is naar de letter slechts ordinaire Schriftekritiek, aangezien Paulus m.b.t. zijn bekering schrijft: *"Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade, Zijn Zoon in mij te openbaren...."*, Gal. 1:15-16.

Du Marchie pretendeerde Paulus dus te kunnen verwijten dat hij zich blij maakte met niks, aangezien een geopenbaarde Christus nog toegepast diende te worden....

Na de passage van Du Marchie voert Kort een antichrist op, nota bene als bewijs van zijn verhaal, in de persoon van H.J. Hegger (pag. 129).

PKN-antichrist, Hegger, is als een hond tot zijn roomse uitbraaksel teruggekeerd, door DE Antichrist, de paus, zwart op wit, zijn *"lieve broeder in Christus"* te noemen. Degenen die de paus een gemeenschapshand toereiken, zoals Hegger gedaan heeft, bedrijven, net als alle pausen gedaan hebben en doen, de zonde tegen de Heilige Geest, aangezien de paus pretendeert God te zijn en zichzelf de godslasterlijke 666-titel heeft aangemeten, nl.: *'Vicarius Vili Dei'*.

Anti-christ, wil zeggen 'in plaats van' Christus, terwijl dat op Naam staat van de Heilige Geest, Die als de tweede Trooster de plaats van Christus vertegenwoordigt op aarde, terwijl de paus pretendeert: *"Niet de Heilige Geest is Plaatsvervanger van Christus op aarde, dat ben ik!"* Dus de paus pretendeert de plaats van de Heilige Geest in te nemen, zeggende dat hij god is. De paus bedrijft dus wezenlijk de onvergeeflijke zonde tegen de Heilige Geest en dat beest heeft Hegger de hand der gemeenschap

gegeven. En Kort voert Hegger-666 instemmend op als aanvullend bewijs van zijn weerlegging van de embryo-filosofie.....! Dat is niet alleen weerzinwekkend, maar pure blasfemie. God is namelijk niet gediend om door duivels aangeprezen te worden (Luk. 4:41). Kort, je mag wel eens toezien waar je blijft met je godslasterlijke participatie met deze ontzettend vals-pauselijke heggeriaanse oecumene.

Hoofdstuk 11 - Gedachten over het embryo

Het enige wat ik over de inhoud van dit hoofdstuk wil zeggen, is beperkt op hetgeen Kort in zijn conclusie op dit hoofdstuk schrijft.

Kort begint in zijn conclusie met een verwijt naar de embryo-kerken, waartoe hij nota bene zelf behoort. Immers, de OGG-er, Kort, maakt volledig deel uit van het geheel der embryonale refo-kerken en daaruit volgt dat de bloedschuld van de vervalsing van de leer van Christus door genoemde kerken, ook rust op het hoofd van vriend Kort, aangezien hij zich er niet BIJBELS van vrijmaakt. De waarschuwend vinger van Kort middels zijn boek tegen de embryo-filosofie, is te licht bevonden, niet alleen omdat Kort in zijn boek niet Gods Woord alléén laat spreken, maar ook omdat hij de embryo-ban in zijn eigen kerkverband niet verdelgd middels een door God geboden tuchtmaatregel met name jegens al die OGG-embryo-dominees, maar die laat voortwoekeren gelijk de kanker en het stof niet van zijn voeten schudt, hen tot een getuigenis (Mark. 6:11 - Hand. 22:18 - Hand. 13:45-51). Degenen die een vals-lerende en tuchtloze kerk liefhebben boven Christus, dus zich er niet bijbels van vrijmaken, kunnen Zijn discipel niet zijn. De zulken dienen God en de mammon en gaan hand in hand met een valse christus en de belial, gelijk geschreven is: *"Indien iemand tot Mij komt en niet haat zijn [kerk en dominee], vader, en moeder, en vrouw, en kinderen, en broeders, en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn"*, Luk. 14:26.

Hoofdstuk 12 - Verhouding wet en Evangelie

Wat Kort op pag. 130 de embryo-kerken verwijt, verwijt hij niet zichzelf en dat is al vals, omdat hij zijn eigen OGG-embryo-kerk vrijpleit.

Kort verwijt vervolgens de scholastiek dat zij de wedergeboorte aan de bekering vooraf laat gaan, maar legt niet uit wat daarmee bedoeld wordt. Welzeker gaat de wedergeboorte aan de dagelijkse en/of evangelische bekering, dat gepaard gaat met evangelisch berouw, vooraf (Jer. 31:18), maar als eis, als gebod, staat de bekering vóór het geloof. *"Bekeert u en geloof..."*, zo luidt het gebod.

De filosofische stelling van Calvijn, dat Kort buiksprekend betreft op de wedergeboorte in engere zin, nl. dat 'wij door het geloof wedergeboren worden', (pag. 130) is naar de letter wel waar, maar niet chronologisch in de toepassing der zaken, aangezien de wedergeboorte een eenzijdige daad Gods is, **die God zonder ons in ons werkt**, waarbij de mens volstrekt lijdelijk is, laat staan dat de gelovige mens zichzelf wederbaart, of het moet zijn door een schijngeloof, wat geen eeuwigheidswaarde heeft en dezulken zullen de deur gesloten vinden. Dat in orde op de wedergeboorte het geloof volgt, is dus buiten alle twijfel verheven. De wedergeboorte is uit God, aangezien Gods kinderen niet uit het geloof, maar uit God geboren zijn, gelijk geschreven is: *"Welke niet uit den bloede, noch uit den wil des vleses, noch uit den wil des mans, maar uit God geboren zijn", Joh. 1:13.*

Gods volk wordt dus niet wedergeboren door het geloof als zijnde een vrucht van het geloof, nee, maar door het levende en eeuwigblijvende Woord (1 Pet. 1:23), namelijk op de levendmakende en zaligmakende stem van het Vleesgeworden Woord (Joh. 5:25). Er worden dus geen gelovige mensen wedergeboren, maar uitsluitend de doden die de slaap des doods slapen, gelijk geschreven is: *"Ontwaakt gij die slaapt en sta op uit de doden en Christus zal over u lichten", Ef. 5:14.*

Wat Kort Ursinus laat zeggen over de afsterving van de oude mens en over de onvolmaakte heiligmaking is reeds weerlegd. Nogmaals: Gods volk is niet onvolkomen, maar VOLKOMEN hersteld in het Beeld Gods, namelijk in en door Christus, gelijk geschreven is: *"Dewelke, alzo Hij is het Afschijnsel [Zijner] heerlijkheid, en het uitgedrukte Beeld Zijner zelfstandigheid, en alle dingen draagt door het Woord Zijner kracht, nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zichzelfen te weeg gebracht heeft, is gezeten aan de rechter [hand] der Majesteit in de hoogste [hemelen]", Hebr. 1:3.*

Het volkomen hersteld zijn in het Beeld Gods, heeft dan ook weinig te maken met het doen van goede werken, want de beste werken zijn met zonde bevekt en toch wordt Gods volk ook door de werken gerechtvaardigd, namelijk door de werken des geloofs, zoals de apostel Jakobus uitdrukkelijk leert, hoe onvolkomen die in zichzelf ook moge zijn. De rechtvaardiging door de werken des geloofs, is niet onze gerechtigheid voor God, want is alleen gelegen in de rechtvaardigverklaring op grond van de toegerekende gerechtigheid van Christus. Gerechtvaardigd te zijn door de werken, zoals van Abraham en

Rachab de hoer staat geschreven (Jak. 2:21 - Jak. 2:25), wordt door Kort volledig genegeerd laat hij onvermeld in zijn boek, omdat hij vast wil houden aan de dwaalleer van een onvolmaakte heiligmaking.

Vervolgens leert Kort dat de wet ons aan Christus overlevert (pag 133) en dat de wet ons uitdrijft naar de genade die in Christus is. Maar die evangelische eigenschappen heeft de wet niet. De Wet doodt, dondert en verdoemt en verwijst de zondaar niet naar het kruis van Christus, maar naar de eeuwige verdoemenis. De Wet is de bediening des doods, en wijst de zondaar niet op het Lam Gods Dat de zonde der wereld wegneemt. Paulus spreekt in Rom. 7:1 tot degenen die de wet verstaan, en dat zijn degenen die een lijk voor de wet geworden en de oude-mensdood gestorven zijn. Kort schrijft de Wet evangelische eigenschappen toe, maar de wet is een bloedwreker die alle zielen buiten de Vrijstad het doodvonnis bezorgd en ter dood brengt (Gal. 2:19). Dat bepaalde zondaren de Vrijstad bereiken en door de poort van de Vrijstad binnengaan, is niet aan de drijving der wet toe te schrijven, maar aan de trekkende liefde des Vaders, die hen voert met smeking en geweent (Jer. 31:9). Niet de Wet, maar de Vader Zelf trekt de zondaar tot Christus (Joh. 6:44). Let wel, trekkende liefde is nog geen ingestorte liefde en de trekking in het kader van de wettische ontwaking, gaat aan de geestelijke opwekking uit de doden in en door Christus vooraf, gelijk geschreven is: *"Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage", Joh. 6:44.* En die door de Vader getrokken zondaren zijn zonder onderscheid een lijk voor de wet geworden, want er worden geen oude, noch levende mensen tot de enge poort toegelaten, maar enkel lijken voor de wet en die en die alleen worden door de Poortwachter toegelaten, door de enge Poort getrokken en in de Poort gerechtvaardigd. Hoe zei de godzalige Hanna het ook al weer? *"De HEERE doodt en maakt levend, Hij doet ter helle nederdalen en Hij doet weder opkomen", 1 Sam. 2:6.*

Dus de HEERE doet het ganse werk der zaligheid alleen en geheel, ook wat aan de wedergeboorte voorafgaat, aangezien de Heilige Geest in het kader van het stuk der ellende, de wereld zal overtuigen van zonde, gerechtigheid en van oordeel (Joh. 16:8), totdat de oude mens de laatste adem uitblaast, alvorens Gode levendgemaakt te worden (Gal. 2:19).

Hoofdstuk 13 - De 'heilsorde' bij de embryotheologie

Kort mag dan in zijn boek nog zoveel Calvijn laten opdraven, maar heeft

hem toch niet goed gelezen, laat staan begrepen, aangezien hij ontkent dat de hervormers de onderscheiding t.a.v. de wedergeboorte in engere zin en in ruimere zin geleerd hebben (pag. 143). Calvijn leert deze onderscheiding wel degelijk, namelijk in zijn Institutie, namelijk, als hij handelt over de boetvaardigheid als vrucht van het geloof, die zich uitstrekt tot het hele leven der genade. Als Calvijn spreekt over de wedergeboorte door het geloof, dan heeft de reformator het over de wedergeboorte in ruimere zin en niet over de wedergeboorte in engere zin. Kort moet nog leren lezen. Calvijn spreekt wellicht niet letterlijk over de engere en ruimere zin der wedergeboorte; Gods Woord spreekt er ook niet letterlijk over, maar wel inhoudelijk. Ook Calvijn maakt duidelijk onderscheid tussen de wedergeboorte als het begin van het geestelijke leven en de uitgestrektheid van de ganse loop der wedergeboorte, zeggende: *“Daarom worden wij ten aanzien van de ganse loop der wedergeboorte niet ten onrechte genoemd Gods maaksel (Efeziërs 2:10), geschapen tot goede werken, die Hij tevoren bereid heeft, opdat wij in dezelve wandelen zouden”, Inst. Boek 3.22.*

Ook ds. J. van der Haar bevestigt, dat, als Calvijn spreekt over de wedergeboorte door het geloof, hij de wedergeboorte in ruimere zin bedoelt. De wedergeboorte in engere zin is geen vrucht van, maar oorzaak van het geloof. ('Het geestelijk leven bij Calvijn' - pag. 193-194). Dat zeg ik allemaal niet om nu zelf Calvijn te laten buikspreken, of om bewijs van derden erbij te slepen, nee, maar om Calvijn recht te doen, tegenover de verkeerde Calvijn-interpretatie van vriend Kort. De wedergeboorte is niet beperkt tot het begin van het geestelijke leven, maar gaat voort tot in de hemelse volmaaktheid ervan (Filip. 3:12).

Kort wijst de wedergeboorte in engere en ruimere zin af, als zijnde een verzonnen constructie van de embryokerken (pag. 143).

Die bewering klopt van geen kant, aangezien de wedergeboorte een begin heeft en een voortgang kent tot de volmaaktheid ervan in de hemelse heerlijkheid, zoals we reeds vanuit Gods Woord hebben bewezen en zoals ook de Kanttekenaren dat onderstrepen bij Filip. 3:12. Bovendien bevult Kort zijn eigen bron, aangezien ook Calvijn spreekt over 'de ganse loop der wedergeboorte', hetgeen ziet op de voortgang van de wedergeboorte in ruimere zin. De wedergeboorte is niet beperkt tot het noodzakelijke begin ervan, waarvan Christus het Begin is, nee, Gods kinderen **blijven** wedergeboren, dat haar begin heeft vanuit het onvergankelijke Zaad des Woords, ook haar voortgang in Christus heeft en eeuwig blijft, gelijk geschreven staat: *“Gij, die wedergeboren zijt, niet*

uit vergankelijk, maar [uit] onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God”, 1 Pet. 1:23.

Het is dus een onvergankelijke wedergeboorte uit onvergankelijk Zaad, waarvan de volmaaktheid pas in de hemelse heerlijkheid ten volle wordt genoten, niet door het geloof, maar door aanschouwen, waar Paulus uitdrukkelijk naar jaagde, zoals hij daarvan schrijft in Filip. 3:12-13, hetgeen niet slaat op de volkomen gerechtigheidsvolmaaktheid die al Gods volk in Christus geschonken is geworden (1 Kor. 1:30) en door het geloof omhelst, maar op de volmaaktheid der wedergeboorte in ruimere zin, die uitsluitend in de hemelse heerlijkheid werkelijkheid is door aanschouwen.

Dat Kort met zijn verwerping van de Schriftuurlijk, dogmatische onderscheiding, te weten, 'de engere en ruimere zin' der wedergeboorte, het kind met het badwater wegwerpt, is een typische vrucht van zijn veronderstelde rechtvaardigingsleer. Immers, wie de wedergeboorte leert als vrucht van het geloof, leert alle heilsordelijke genadeweldaden op een veronderstelde wijze, want al is het begin niet uit God, dan is ook de rest inbeelding. De embryonale vervalsing van 'de engere en ruimere zin' van de wedergeboorte, sluit het bijbelse van deze onderscheiding en het goede gebruik ervan niet uit. Kort staart zich blind op de dogmatische benaming van 'de engere en ruimere zin' van de wedergeboorte, die zo letterlijk in Gods Woord niet voorkomt, maar evenwel volledig bijbels zijn. Dat geldt trouwens ook voor het dogmatisch woordgebruik, o.a. zoals: 'bloedtheologie' en 'heilsorde', dogmatische benamingen, die niet letterlijk in Gods Woord te vinden zijn, maar die ineens wel door Kort veelvuldig gebruikt worden.

En als we dan bezien dat Kort zelf het onderscheid van de engere en ruimere zin der wedergeboorte vanuit de Griekse grondtekst aantoonde (pag. 32), te weten de wedergeboorte in engere zin: *“Palingenesia” (aanvang levensvernieuwing - Tit. 3:5)* en de wedergeboorte in ruimere zin: *“Anakainoosis” (voortgaande levensvernieuwing - Rom. 12:2)*, dan is er wel duidelijk sprake van een kosmische kronkel in zijn theologie, aangezien hij de op pag. 147 de engere en ruimere zin der wedergeboorte verwerpt, omdat de embryokerken er een embryonale invulling aan geven en omdat hij die onderscheiden benaming omtrent de wedergeboorte, noch in Gods Woord, noch bij de reformatoren, kan ontdekken. De tegenstrijdigheid die Kort hier aan de dag legt, is een wrange vrucht van het biblicisme, zoals de dopers ook niet letterlijk de kinderdoop in de Schrift kunnen lezen en die om die reden

verwerpen, terwijl de kinderdoop in Gods Woord uitdrukkelijk geleerd wordt, hetgeen we reeds ten overstaan van de kleeniaanse wederdopers à la Menno Simons, uit de Schrift hebben bewezen.

Als theoloog is Kort derhalve volstrekt niet serieus te nemen en hij kan zelfs de toetssteen om 'theoloog' genoemd te worden bij lange na niet doorstaan, met name omdat hij Zacharia 11:17 onderworpen is, de roomse twee-mens-leer aanhangt en derhalve de oude-mens-dood ontkent, dus niet eens kent, zoals Paulus er o.a. van spreekt in Rom. 7:9 en Gal. 2:19. Daarbij komt, dat Kort zijn theologie voornamelijk ontleent aan onderhandse bronnen, door het veelvuldig pronken met andermans veren, waarmee hij een puinhoop aan tegenstrijdigheden aan de dag legt (Ezech. 22:26), hetgeen elk geroepen getuige van Christus kan onderscheppen door de Geest des ondersheids en des geloofs (1 Joh. 4:1 - 2 Kor. 4:13).

Laten we het goed verstaan, dat de wedergeboorte een vrucht der verkiezing is (Ef. 1:4), waarvan Christus als Middelaar van verwerving, de verdienende Oorzaak is, maar ook is Hij als Middelaar van toepassing de Bewerker van de wedergeboorte in de toepassende kracht van water en Geest (Joh. 3:5), waardoor de heilsordelijke weldaden op Zijn spreken ineens en voor altijd zalige werkelijkheid worden in het hart van degenen die Hij krachtadig roept in de tijd, zoals Levi de tollenaar door Christus krachtadig geroepen werd uit het tolhuis, ofwel uit het voorportaal van de hel, op het "Volg Mij" van Christus.

Vriend Kort diskwalificeert **het zaligmakende, wederbarende en rechtvaardigverklarende "Volg Mij"** van Christus met een pakhuis vol dodemanshersen, in de wan-orde 'geloof-rechtvaardiging', waaruit blijkt dat hij zelf niet weet wat hij leert, noch wat hij bevestigt (1 Tim. 1:7).

Op pag 149 beweert Kort dat *'men niet meer preekt dat door de wet alleen het voorbereidende werk begint.'*

Gods Woord echter, leert nergens een voorbereidend werk der wet, maar wel een **voorafgaand** werk der wet (Rom. 7:9). Dit is geen woordenstrijd, maar legt een fundamenteel verschil aan de dag. De term 'voorbereidend werk der wet' suggereert duidelijk een instap tot de wedergeboorte, terwijl die niet bestaat. Het voorafgaand werk der wet daarentegen, betreft geen voorbereiding, maar houdt juist een afsnijding in van de werkheilige oude mens onder de wet, inclusief al die denkbeeldige evangelisch getinte 'voorbereidingen'. De Wet maakt de voorwaardelijke mens onvoorwaardelijk, niet slechts door zijn godsdienstige zakken lek te knippen, maar door die mens het vonnis des

doods te bezorgen en dat doodsvonnis ook ten uitvoer brengt (Rom. 7:9-10). De wet is de bediening des doods. Laat Kort -en wie het ook betreft- zich maar eens toetsen aan hetgeen Paulus vanuit de bevinding der zaken leert in Galaten 2:19 en waarvan Hanna getuigt in 1 Samuel 2:6.

Op dezelfde pagina 149 citeert Kort de roomse afstervingsleer van Ursinus, namelijk de afsterving van de oude mens en de opstanding van de nieuwe mens, een leer die sinds de opstelling van de HC de roomse twee-mens heeft ingevoerd binnen de muren van het protestantisme en daarin een zetel gecreëerd heeft voor de Antichrist.

Kort slaat in zijn blufpokerbrief aan Jurie genoemde broeder met de roomse twee-mens-leer om de oren, terwijl Kort klakkeloos het roomse afstervings-verzinsel uit de HC overgenomen heeft, omdat hij als oudvaderbuikspreeker Ursinus boven Gods Woord verheft. Gods Woord leert duidelijk dat Gods volk geen oude mens meer heeft, noch is, gelijk geschreven staat: *"Ligt niet tegen elkander, dewijl gij uitgedaan hebt den ouden mens met zijn werken en aangedaan hebt den nieuwen [mens], die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld Desgenen, Die hem geschapen heeft", Kol. 3:9-10.*

De oude-mens-dood leert Paulus vanuit de bevinding der zaken, o.a. in Rom. 7:9 en Gal. 2:19, maar Kort openbaart zichzelf dat niet te kennen! Ook in Rom. 7:14-24 leert Paulus niet een schizofrene twee-mens, maar zo verstaan de biblicisten het wel, inclusief Kort, zoals hij letterlijk als een OGG-farizeeër leert in de brief aan Jurie (*zie link op pag. 1*).

Degenen die de twee-mens-leer aanhangen, leren een slachtoffer-religie, waarbij niet de gehele (vleselijke) mens, maar het slechte deel van de zogenaamde twee-mens, nl. de oude mens, de schuld krijgt van alle bedreven zonden. Degene die de oude mens onder de wet laat participeren met de nieuwe mens onder de genade, is NIET der wet gestorven. Paulus leert in Rom. 7:14-24 volstrekt geen schizofrene twee-mens, maar in het licht van de geestelijkheid van de wet, een totaal en enkelvoudig-vleselijk mens, die dankzij de vrije eenzijdige en reddende genade Gods voor rekening en voor de verantwoordelijkheid leeft van Christus, en ondanks zijn vleselijk bestaan, niet in de zonde leeft en die ook niet wil bedrijven, want die zondigt is niet de nieuwe mens, maar de zonde die in hem woont (Rom. 7:20). Vandaar dat de echo van de jubel des geloofs van het vleselijke keurkorps Christi, van zee tot zee doorklinkt: *"Ik dank God door Jezus Christus, onze Heere!"* Rom. 7:25. Amen, ja, amen!

Hieronder geven wij een citaat weer uit mijn schriftelijke reactie aan vriend Kort, n.a.v. zijn roomse twee-mens-leer, waarmee hij broeder Jurie en de schrijver van dit artikel destijds als een hoogmoedig juffershondje afblafte

"Kort leert met zijn roomse twee-mens-leer een volbloed pauselijke ketterij, een wettisch stelsel, waarvan alle refo-kerken zwanger zijn en ermee tot Rome zijn teruggekeerd. Ook vriend Kort beweert dat Gods kind een twee-mens (schizofreen mens) is, terwijl Gods Woord dat nergens leert, ook niet in Rom. 7:14-26. Paulus leert door de inspiratie des Geestes dat de oude mens Saulus van Tarsen door de Wet aan de Wet GESTORVEN IS (Gal. 2:19), niet voor een deel, maar geheel! Heel het refo-gemenebest houdt de oude mens in het leven door die oude vijand een stervensproces aan te meten, om de bedreven zonde op het schizofrene deel van de vrome mens te schuiven en zo aan het doodvonnis der wet te ontkomen.

Vanzelf geheel misgerkend natuurlijk, aangezien er geen enkele in de zonde levende oude mens door de enge poort wordt toegelaten, omdat Christus enkel geestelijke lijken zalig spreekt (Joh. 5:25), die der wet gedood zijn. Vriend Kort zou zich toch eens moeten verdiepen in het getuigenis van de godzalige Hanna, die door de apostel Paulus in Galaten 2:19 geheel wordt bijgevallen met dezelfde Geest des geloofs. Hanna die het van God geleerd had, draait er niet omheen, maar geeft getuigenis van de doorgang door de enge poort voor alle Sionieten: *"De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet [weder] opkomen"*, 1 Sam. 2:6. Hanna heeft het hier -net als Paulus in Gal. 2:19- over de daadwerkelijke en definitieve geestelijke dood van de oude mens onder de wet en de opstanding van de nieuwe mens in Christus.

Verder leert Gods Woord dat voor Gods kinderen geldt dat de oude mens onder de wet gekruisigd IS (Rom. 6:6). Vriend Kort loochent de definitieve dood van de oude mens en dus moet voor hem de bediening des doods toch niet zo definitief dodelijk zijn, dan Gods Woord en de bevinding ons hieromtrent leren. Zwanger zijnde van de dienstbaarheid liegt hij Jurie voor met een schizofrene twee-mens-hallucinatie, terwijl Gods Woord uitdrukkelijk leert: *"Liegt niet tegen elkander, dewijl gij uitgedaan hebt den ouden mens met zijn werken, en aangedaan hebt den nieuwen [mens], die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld Desgenen, Die hem geschapen heeft"*, Kol. 3:9-10.

Degenen die de oude mens onder de wet laten participeren met de nieuwe mens onder de genade, zijn van top tot teen betoverd en zwanger van de wettische dienstbaarheid en nog nooit aan hun vijandschap gedood, aangezien Gods Woord uitdrukkelijk leert dat de oude mens, de mens van nature is, die in de zonde leeft en onder de vloek en onder de toorn Gods verkeert (Rom. 3:19).

Daarentegen is Gods kind niet meer onder de wet, maar onder de genade (Rom. 6:14), niet als een schizofrene twee-mens, maar als een nieuw schepsel in de nieuwe Mens Christus, waarbij al het oude onder de wet is voorbijgegaan en alles in en door Christus nieuw geworden is (2 Kor. 5:17).

Vriend Kort gaat zelfs zover dat hij Christus voor zijn schizofrene leer-kar spant en Hem laat buikspreken alsof Christus dergelijke pauselijke ketterijen leert, terwijl Kort met andermans kalveren ploegt die dergelijke ketterijen hem voor-leren en indoctrineren. Ook in Rom. 7:14-26 heeft Paulus het niet over de oude mens, maar over het zielloze lijk van de oude mens, namelijk het lichaam des doods(!), die al Gods volk tot hun lichamelijke dood toe omdragen. Het lichaam des doods is er de oorzaak van dat Paulus en al Gods ware volk zuchten: *"...ik ellendig mens..."*, omdat de wet geestelijk is en zij zich geheel vleselijk bevinden, verkocht onder de zonde. Doch tegelijk is Gods ware volk volmaakt in de Volmaakte (1 Kor. 1:30), en dat is de reden dat Paulus niet in het lichaam des doods eindigt, nee, hij dankt God door Jezus Christus onze Heere, door

Welke hij en al Gods ware kinderen als een brandhout uit het vuur gegrepen zijn ten eeuwige leven (Filip. 3:12).

De dodemanshersenen die vriend Kort in stelling brengt om zijn pauselijk-schizofrene twee-mens-leer kracht bij te zetten, laten we ook dit keer voor wat ze zijn, want al die ellenlange en papistische oudvadercitaten vormen een grote afleidingsmanoeuvre en misleidende drogreden om Gods ware volk weer onder de dienstbaarheid van de wet te blazen, terwijl zij geheel vrijgemaakt zijn van de wet, niet om te zondigen, maar omdat zij in de gehoorzaamheid van Christus gerekend zijn, hersteld zijn in het Beeld Gods (Christus) en in Zijn voetstappen wandelen door het geloof dat door de liefde is werkende. Tegen dezulken heeft de wet geen enkel bezwaar, noch enige klacht, omdat Christus hen geschonken is tot Wijsheid, Rechtvaardigheid, Heiligmaking en volkomen Verlossing (1 Kor.1:30). Bovendien is de liefde van Christus, waardoor wij -die van Christus zijn- gedreven worden, de band der volmaaktheid, het einde van het gebod en tevens de vervulling ervan. Wie zal er beschuldiging inbrengen tegen de uitverkorenen Gods? De Wet? Nee, want de Wet is niet naast Christus gegeven om die door pauselijke ingestorte krachten en kwaliteiten te doen uit dankbaarheid, maar is verborgen onder het verzoendeksel met bloed gedrenkt, dus in de Ark Christus gelegd, aangezien het ware geloof slechts 1 Geloofsvoorwerp heeft, namelijk Christus alleen en geheel, gelijk de Vader van Hem getuigt: *"Deze is Mijn geliefde Zoon in Welke Ik al Mijn welbehagen heb, hoort Hem!"* Amen, ja, Amen!

Laat staan dat Kort met zijn wettisch-schizofrene 'twee-mens'-religie enige beschuldiging kan inbrengen tegen de vrijgekochten des Heeren. Kort bewijst met zijn wettische schizofrene twee-mens-leer dat hij Christus niet erkent als een volkomen Zaligmaker, aangezien hij de dood van Christus niet genoegzaam acht voor de absolute dood van de oude mens en daaruit volgt dat hij de bediening des doods, die van de wet, zoals Paulus er o.a. van getuigt in Galaten 2:19 totaal niet verstaat. **Zijt gij een leraar Israëls en weet gij deze dingen niet?** Dat niet-verstaan omtrent de wet als de bediening des doods, is algemeen binnen de volbloed roomse refo-kerken, want het zijn alleen de enkelingen buiten de legerplaats die het verstaan wat Gods Geest ons o.a. leert in Gal. 2:19 en dat is ook bevindelijke geloofskennis en zeker geen dogmatisch conclusiegeloof. Paulus spreekt dan ook enkel en alleen tot degenen die de Wet verstaan (Rom. 7:1), zoals hij er ook van spreekt in Galaten 2:19. Vriend Kort verkeert in het kwadraat in de Antiocheense veinzing van Petrus, terwijl Petrus wist dat hij veinsde, en zich door Paulus liet bestraffen, omdat het een door de Heilige Geest ingegeven en opgelegde genade-bestrafing was, terwijl vriend Kort zulke genade-bestrafingen van zich aftrapt met Christus op de lippen. *Over godslastering gesproken!*

Ook ds. Ledeboer, brengt ds. Kort onterecht in stelling tegen de embryoleer van Comrie, (pag. 154), en voornamelijk op pag. 178, 179, 180, terwijl Ledeboer de embryoleer van Comrie juist min of meer aanhang, aangezien Ledeboer wel degelijk instemmend spreekt over de onbewuste (habitus) en de bewustwording (actus) der comriaanse wedergeboorte, zeggende: ***"Er is onderscheid tussen een kind in de baarmoeder en de dadelijke geboorte."*** (Uit: Verzamelde Geschriften dl. 1 van ds. L.G.C. Ledeboer, pag. 109, bijvoegsel 2, over de wedergeboorte).

De godzalige Ledeboer echter, werd om zijn getrouwheid aan de zaak

van Christus uit de NHK geworpen, terwijl Kort er eigenhandig is uitgelopen en zijn kudde verlaten heeft (Zach. 11:17). Ledeboer daarentegen was een getrouw herder der kudde en een geroepen getuige van Christus, eentje, die in onze dagen onder de refo-dominees niet meer te vinden is, vooral ten aanzien van zijn getrouwheid omtrent het getuigen tegen de kerkelijke afval in zijn dagen, evenaart hij met de getrouwe wachter op Sions muren, Th. van der Groe, maar Ledeboer staat kwa leer niet in de lijn der Reformatie.

Hoofdstuk 14 - De heilsorde bij de bloedtheologie

Bij de weerlegging van dit hoofdstuk beperken we ons tot het samenvattende scholastieke schema van Kort op pag. 176.

Aan de hand van zijn schema pleegt Kort gruwelijke Schriftvervalsing, die hij met een kerkast vol tegenstrijdigheden, schematisch in kaart brengt (pag. 176), die hij onder de noemer: *“De heilsorde bij de bloedtheologie”*, plaatst.

De bijbelse orde des heils, die Kort ook aanhaalt (pag. 155), staat o.a. geschreven in Rom. 8:30: *“En die Hij te voren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt.”*

De heilsorde moeten we dus verstaan naar de betekenis van het woord 'heilsorde'. In orde staat de roeping vooraan, maar roeping, rechtvaardiging (ook wedergeboorte en geloof) geschieden tegelijkertijd, namelijk in en door Christus, zoals geschreven is in 1 Kor. 1:30. Heilsorde is dus geen heilsopvolging. Vriend Kort maakt van de heilsorde echter een catastrofale chaos van op elkaar botsende treinen, zoals dat duidelijk uit zijn scholastieke schema (pag. 176) blijkt, waarin hij slechts een biblicistische wan-orde ten beste geeft, zoals we reeds hebben aangetoond op pag. 21 van dit artikel, waar we aantonen dat Kort valselijk Joh. 5:25 en Ef. 5:14 in zijn ellende-schema plaatst.

Kort beweert in zijn 1^e schema (pag. 176), dat de geestelijke opwekking van de doden op de stem van de Zoon van God, zoals geschreven in Joh. 5:25, de wettische ontwakings betreft, waarbij de levendgemaakte doden zich volgens hem nog onder de wet bevinden, terwijl Joh. 5:25 de inwendige roeping/rechtvaardiging op de stem van de Zone Gods betreft en om die reden daadwerkelijk in Christus geloven, zoals ook -de door Kort hogelijk geroemde- Kanttekenaren bij deze tekst

onderstrepen, zoals hieronder weergegeven: *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De 26) ure komt, en is nu, wanneer 27) de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze 28) gehoord hebben, zullen 29) leven”*, Joh. 5:25.

Kanttekeningen:

26) Dat is, de tijd, namelijk dat de mensen in meerder menigte en met grote kracht door de predikatie des Evangelies, uit de dood der zonden, tot een geestelijk leven zullen opgewekt worden.

27) Dat is, die geestelijk dood zijn door de misdaden en de zonden

28) Namelijk alzo dat zij die ook door het geloof hebben aangenomen

29) Dat is een nieuw geestelijk leven krijgen, hetwelk genaamd wordt de eerste opstanding (Rom. 6:4 - Gal. 2:20).

Dat we de Kanttekeningen hier weergeven, is, omdat Kort de Kanttekenaren wel hogelijk roemt, maar die hij naar zijn believen vervalst. **Johannes 5:25 in de toepassing, betreft dus duidelijk de eerste zaligmakende opstanding uit de doden**, die Kort diaboliseert in de wettische ontwakings, terwijl de wettische ontwakings geschiedt, door wat geschreven staat in Joh. 6:8-11.

Vervolgens pleegt Kort dezelfde vervalsing met Ef. 5:14, **terwijl Ef. 5:14, in het kader staat van de krachtadige inwendige roeping, en van dezelfde zaligmakende inhoud is als Joh. 5:25 in de toepassing.**

Vervolgens plaatst Kort onder punt 4 de reeds door Christus gezaligde kinderen Gods nog verder onder de wet, door hen de geest der dienstbaarheid aan te meten tot overtuiging van zonden voor een heilig en rechtvaardig God., waarbij hij hen het etiket opplakt van Godskennis, ellendekennis en zelfkennis, die zij volgens Kort nog moeten doorleven.

In schema 1, punt 5, stelt Kort de reeds door Christus opgewekte en gezaligde kinderen Gods uit Joh. 5:25, op de toeleidende weg tot Christus, om hen alsnog het stuk der ellende, de trekkende liefde des Vaders, de droefheid naar God en de afsnijding te laten ondergaan.

In het 2^e schema op pag. 176, hijst Kort tenslotte de vlag van dr. Actus, door zijn slachtoffers middels een scholastieke zaligverklaring, onder de genade te stellen en hen via een chronologisch stappenplan de inwendige roeping, geloof, inplanting, wedergeboorte, rechtvaardiging, levendmaking, zaligmakende kennis, nieuwe schepping, aanneming tot kinderen, heiligmaking, heerlijkmaking, toe te kennen. Kort plaatst het geloof schematisch tussen de inwendige roeping **Gods** en **Gods** rechtvaardigverklaring, waarmee hij God met een dubbelslaande tong laat spreken, volledig in strijd met het enkelvoudige *“Volg Mij”* van

Christus. Boven al dat godslasterlijke bedrog hangt Kort, die duidelijk onder het oordeel blijkt te staan van Zacharia 11:17, de false-flag-titel: *“De heilsorde bij de bloedtheologie”*...

Ik hoop dat dit soort van ingekankerde kerkpolitieke en biblicistische interpretatie van de heilsorde te denken geeft.

Hoofdstuk 15 - Heilsprediking

Kort begint in dit hoofdstuk met het in stelling brengen van Ledeboer, maar over positie van Ledeboer hebben we reeds genoeg gezegd op pag. 44 en 45 van dit artikel.

Vervolgens voert Kort ds. Van der Groe op (pag. 180-182), terwijl Van der Groe zich in de verwoording der zaken helaas onbijbels heeft uitgedrukt, door *‘de rechtvaardiging van de gelovige’* te leren, zoals hij zich letterlijk uitdrukt in zijn Catechismus-verklaring, hetgeen we op de DRV-website reeds hebben aangetoond. Overigens was Van der Groe een getrouwe wachter op Sions muren, die de zekerheid des geloofs behorend tot het wezen des geloofs, getrouw verdedigd heeft. Hetzelfde geldt voor ds. J.P. Paauwe, hoewel Paauwe de theologie van Van der Groe naadloos voor zijn rekening nam, inclusief de terminologische misvatting: *‘de rechtvaardiging van de gelovige’*. Ook heeft Van der Groe, vanwege de algehele afval, de 2004-uitrukking van Gods planting, de Kerk der reformatie, voorzien. Ja, *Van der Groe deed het hekje toe*.

Op pag. 185 laat Kort dr. H.F. Kohlbrugge buikspreek, waaruit blijkt dat Kort, die uitdrukkelijk de roomse twee-mens-leer onderschrijft, in zijn eigen vingers snijdt, door de door Kohlbrugge geleerde bijbelse oude-mens-dood ineens instemmend te citeren, vervat in de 315^e vraag en antwoord uit *‘de Orde des heils’* van Kohlbrugge, die als volgt luidt:

Vraag 315: *Hoe staat het, met betrekking tot deze waarheid, met degenen die in Christus gelooft?*

Antwoord: *Hij houdt het daarvoor, dat hij de oude mens heeft afgelegd en de nieuwe mens aangedaan heeft.*

Dr. Kohlbrugge heeft als een van de weinige theologen de wet, als de bediening des doods, in zijn geestelijke betekenis verstaan, zoals Paulus in Rom. 7:1 schrijft: *“Ik spreek tot degenen die de wet verstaan”*, waaraan o.a. ‘HET GESTORVEN ZIJN’ aan de wet’, zoals uitgedrukt in o.a. Galaten 2:19, ten grondslag ligt, terwijl Kort de oude-mens-dood loochent en de door de HC-gekerstende, rooms-schizofrene en ZIELSBEDRIEGLIJKE

twee-mens-leer aanhangt, waarmee hij ook broeder Jurie als een vetgeworden Jeschurun om de oren slaat.

Kort citeert Kohlbrugge dus lukraak, en dat geldt voor heel zijn biblicistische buikspreek. Bovendien helt Kohlbrugge soms sterk over naar de comriaanse embryo-filosofie, met name in zijn verklaring van Joh. 3:8. Helaas heeft ook Kohlbrugge zich soms door Comrie laten verschalken, maar daar is Kort stekeblind voor.

Op pag. 187 schaart Kort zich geveinsdelijk onder degenen *‘die een goede leer brengen en op het geestelijk schavot onthoofd worden’*, terwijl hij zelf de rol van scherpreechter speelt jegens degenen die zijn buikspreekende schillenbak bijbels-radicaal omkeren en voor de mollen en vledermuizen werpen. Kort schroomt niet om jegens dezulken een kleeniaanse broedermoord te plegen en Christus in hen opnieuw te kruisigen. Ook dat is een trend geworden binnen het refo-riool-dom.

Hoofdstuk 16 - Het nachtgesprek met Nicodémus

In dit hoofdstuk tapt Kort zijn wedergeboorte-visie uit de verkeerd vertaalde tekst in de SV uit Joh. 3:8: *“De wind blaast waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid; maar gij weet niet vanwaar hij komt en waar hij heengaat; alzo is een iegelijk die uit de Geest geboren is”*, waaruit volgt dat Kort er dus ook een verkeerde verklaring aan ontleent, die weerlegd wordt in onderstaande preek over Joh. 3:8.

We besluiten deze weerlegging met de genoemde preek over Joh. 3:8, waarin Kort’s biblicistische visie wordt geëlimineerd, met de oprechte wens dat vriend Kort zich waarachtig tot God bekeert en publiek zijn schuld belijdt, zowel ten aanzien van zijn sanhedristisch geblaf jegens ware broeders, als van zijn weerzinwekkende buikspreekrijen, inclusief een schillenbak aan tegenstrijdigheden, als van zijn verraderlijke en instemmende houding jegens de fascistische SGP-politiek, als van zijn publiek-verraderlijke jubileum-felicitering, waarmee hij de abortus-ondertekenende ex-koningin Athalia witwaste.

Onze innige wens en bede is dat de Heere nog veler ogen zou willen openen en harten doorwonden, opdat gans verloren zondaren -op genade of ongenade- zouden invallen voor het recht Gods, zoals Hanna en ervan getuigt in 1 Sam. 2:6 en zoals Paulus er o.a. van getuigt in Rom. 7:9 en Gal. 2:19, om als een goddeloze door rechtspraak en vrijspraak door Woord en Geest in de staat der gemeenschap met Christus te worden overgezet, om uit Christus door het geloof te leven. *-Zo zij het.*

Nicodemus in de nacht tot Jezus

onderwezen omtrent de noodzaak van de wedergeboorte

Op schrift gestelde audio-preek van G.P.P. Burggraaf

Voorzang: Psalm 119: 3 en 17

Schriftlezing: Johannes 3:1-21

Geliefden, de tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte uit Johannes 3, daarvan het achtste vers, dat we nogmaals met u lezen:

“De wind (= Geest) blaast, waarheen Hij wil, en gij hoort Zijn geluid (= stem); maar gij weet niet, van waar Hij komt, en waar Hij heen gaat; alzo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is.”

Geliefden, tijdens Zijn rondwandeling op aarde, zijn er vele mensen tot het geloof in Christus gekomen, echter niet omdat zij tot Jezus gingen, maar omdat zij door Zijn prediking getroffen werden in hun hart en tot het geloof kwamen op Zijn spreken.

Nu zijn er altijd wel mensen tot Jezus gegaan met het oogmerk om door Jezus bevestigd te worden in hun veronderstelde bekering.

We denken hierbij bijv. aan de rijke jongeling, die in zijn eigen waan al een eind op de ladder Jakob's geklommen was, maar die man is halverwege die ladder naar beneden getuimeld op de woorden van Christus, namelijk toen hij te horen kreeg om alles te verkopen wat hij had en zijn eigenwillige godsdienst prijs te geven, zijn kruis op te nemen en Jezus te volgen op de weg.

Die jongeman wilde liever via de ladder Jakob's over de muur klimmen en al zijn goede werken in rekening brengen, maar toen hij uit de Mond der Waarheid vernam dat hij via de Enge Poort de smalle weg moest betreden, kon hij van al die godsdienstige ijver niets meenemen en dat maakte die jongen zo bedroefd, dat de tranen zijn broekspijpen uitrolden, want om alles te verkopen en Jezus als een bedelaar te volgen, dat leek hem zo onredelijk, zodat hij net als Demas de tegenwoordige wereld en de genieting der vrome zonden liever had, dan met Gods volk kwalijk behandeld te worden.

En dan lezen wij hier van een zeker mens, die ook tot Jezus gaat, het was een overste der Joden, Nicodemus genaamd. Nicodemus was dus een farizeeër en lid van het Sanhedrin.

Maar van deze Nicodemus staat geschreven dat hij in de nacht tot Jezus ging, omdat hij bang was door anderen te worden gezien, want dat zou zijn reputatie bij het Sanhedrin ernstige schade toebrengen en dan zou hij de woede van de raad der Joden op zijn hals halen; dus ging hij des nachts tot Jezus, zodat zijn onderhoud met Jezus verborgen zou blijven.

Toch ging Nicodemus met een ander oogmerk tot Jezus dan de rijke jongeling, want Nicodemus wilde meer van Jezus weten, terwijl die rijke jongeling alleen maar over zijn eigen 'ik' in de war zat.

Nicodemus is uit vrije soevereine genade tot het geloof gekomen, terwijl die rijke jongeling met al zijn werken voor eeuwig verloren is gegaan. Beiden waren leraars Israëls, maar alleen Nicodemus wordt leraar-af, om ontdekt, ontbloot, geleerd en bekeerd te worden door de ene Leraar der gerechtigheid, Jezus Christus.

We overdenken hierbij drie zaken:

- 1. De leer van de wedergeboorte door Christus geleerd,***
- 2. De leer der wedergeboorte door de refo-kerken vervalst,***
- 3. De wind waait en de Geest blaast !***

Nicodemus ging des 's nachts tot Jezus als door een onzichtbare hand getrokken, deels door nieuwsgierigheid gedreven, en deels geboeid door de tekenen en wonderen die Jezus deed, in de erkenning dat Jezus een Leraar was van God gezonden, niet opgeleid, noch geordend door mensen, zoals andere leraren, maar van Godswege verordineerd en leerde met Goddelijk gezag. Nicodemus erkende dat niet alleen voor zichzelf; hij sprak dat ook uit: *“Rabbi, wij weten, dat Gij zijt een Leraar van God gekomen; want niemand kan deze tekenen doen, die Gij doet, zo God met hem niet is.”*

Hoewel het volkomen waar is wat Nicodemus hier zegt, gaat Christus er niet op in, maar begint direct met een zaak waar het juist bij Nicodemus aan schort, namelijk aan de wedergeboorte.

“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien.”

Letten we erop dat Christus alles afsnijdt waarmee de mens zich vleit, want om vrome praat zit Christus niet verlegen; Hij bepaalt Nicodemus direct bij zijn onbekeerlijkheid en zijn gevallen staat.

Nicodemus had Christus tot zover alleen naar het aanzien leren kennen en de wonderen en tekenen gezien die Hij deed, maar de tekenen en wonderen van Christus, doen geen mens de zaligheid beërven, zoals we dat zien bij de negen melaatsen, die wel genezen zijn geworden op het

woord van Christus, maar toch voor eeuwig verloren zijn gegaan, omdat zij hun Weldoener niet voor hun zaligheid nodig achtten, behalve dan die ene Samaritaan, één uit de tien.

Christus stoot in Zijn gesprek met Nicodemus direct door naar het hart van de zaak, namelijk dat een mens wederom geboren moet worden, dat is van boven geboren worden, anders blijft het Koninkrijk der hemelen voor de mens in kwestie gesloten.

Nicodemus moet bij deze woorden zijn ogen wel hebben uitgewreven, want nu hoort hij een taal die hij nog nooit gehoord had en ook niet verstaat.

Christus sluit echter voor niemand de deur, nee, maar Hij is geen zachte heilmeester die stinkende wonden maakt, Hij legt direct de wond bloot, die Nicodemus in zich omdraagt.

Volgens de huidige godgeleerdheid moet je je onbekeerde naaste eerst met de nodige humanistische takt tegemoet treden als het over geestelijke zaken gaat en zijn/haar eeuwig zieleheil, maar de Heere Jezus werkt niet volgens het systeem van de huidige evangelisatie-commissies, noch gaat Hij te werk volgens het EHBO-evangelie van het reformatorische gemenebest, nee, Hij valt bij Nicodemus zonder omhalen direct met de deur in huis en stelt hem de belangrijkste zaak voor ogen die in een mensenleven dient plaats te vinden, wil het wel zijn voor tijd en eeuwigheid beide.

Over de wedergeboorte had Nicodemus blijkbaar nog nooit gehoord. Hij en zijn collega-farizeeërs waren afgestudeerd op de boeken van Mozes en zij wisten precies uit hun hoofd te vertellen hoe anderen de Wet moesten houden om voor de zaligheid in aanmerking te komen. Voor zichzelf waren zij echter van hun zaligheid verzekerd, omdat zij Abraham tot een vader hadden en Mozes tot een middelaar. Mozes zou het voor hen wel in orde brengen bij God en daarvoor dankten zij God op de hoeken van de straten, maar dat zij wederom geboren moesten worden, daarvan hadden zij nog nooit gehoord en daaraan hadden zij dan ook geen kennis en nog minder behoefte.

Nicodemus vat de opmerking van Christus op een biblicistische wijze op, dus letterlijk, en hij vraagt verbaasd: *“Hoe kan een mens geboren worden, nu oud zijnde? Kan hij ook andermaal in zijner moeders buik ingaan, en geboren worden?”*

Dus u ziet, dat de toenmalige godgeleerdheid geen kennis had aan de geestelijke zin van het Woord, omdat zij die niet verstonden, netzomin de huidige godgeleerdheid er iets van verstaat.

Het is dan ook een typisch kenmerk van biblicisten, die vatten alles letterlijk op en kunnen goed uit de voeten met de woorden van de zaken,

terwijl zij de zaken van de woorden niet deelachtig zijn. Ze hadden/hebben er geen kennis aan dat de letter doodt, en ook niet dat de Geest levendmaakt.

Als theologische letterknechten hadden de farizeeërs dus ook geen kennis aan de geestelijkheid der Wet en bonden de Wet als een juk op de halzen van het arme volk, want dat was in hun optiek de schare die de wet niet kende, terwijl zij de Wet met geen vinger aanroerde, maar zich wel op hun wettische wetskennis beroemden en dankten God daarvoor op de hoeken van de straten, net als de SGP dat doet!

Ja, zo heeft ook Paulus zich in zijn eertijds beroemt op de Wet, terwijl hij na zijn bekering bekent dat hij in zijn eertijds geheel zonder de Wet leefde, omdat hij toen nog een vreemdeling was aan de geestelijke bediening der Wet, namelijk aan de Wet die doodt.

Als je een vreemdeling bent aan de geestelijke en dodende bediening der Wet, dan zie je op geen enkele wijze de noodzaak in van de wedergeboorte uit water en Geest. Het gros belijders reist met een veronderstelde wedergeboorte en een ingebeelde hemel ter helle.

Je moet er maar eens op letten, geliefden, hoe mensen over de Wet spreken. Dat kan op tweeërlei wijze, namelijk als een doe-wet of als een verdoe-wet. De SGP roemt in een doe-wet, maar in de praktijk halveren zij het gebod, de duivel de helft en God de helft. Van der Staaij heeft letterlijk gezegd t.a.v. de anti-christelijke SGP-politieke praktijk: “En-En”, en God dienen en de mammon dienen. Maar die de kennis der waarheid ontvangen hebben en desondanks de zonde met de zonde bestrijden, zoals de SGP dat doet, om zogenaamd het goede daaruit voort te laten komen, diens verdoemenis is rechtvaardig (Rom. 3:8).

Zelfs vele theologen in onze dagen spreken over de Wet als een oudwijfse regel des levens, terwijl zij menen aan de gehoorzaamheids-eis van de Wet te voldoen door gedrag en vlijt.

Dat dachten de farizeeërs ook, want dat blijkt wel uit de dankbaarheid van die farizeeër die voorin de tempel met zijn hoofd ten hemel gericht God stond te danken dat hij niet was gelijk die tollenaar, en daarin prijst hij zichzelf op een dusdanige wijze dat de vroomheid zijn broekspijpen uitliep, maar hij had er geen erg in dat hij met heel zijn wettische dankbaarheid een stank was in de neusgaten van de HEERE Sebaoth.

Nicodemus wordt met al zijn vermeende letterkennis van de Schrift er finaal buiten gezet, en hem wordt gezegd dat zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij het Koninkrijk Gods niet kan ingaan.

Letten we erop dat Christus hier niet over het geloof spreekt en Nicodemus niet aandringt om te geloven, nee, Christus stelt Nicodemus, en wie het ook betreft, eerst voor de onmogelijkheid van zalig worden

van 's mensenzijde, en daartegenover stelt Christus ook hoe de wedergeboorte tot stand komt, niet door het geloof, maar door water en Geest, waarop het geloof volgt als een gave Gods.

Christus stelt dus niet alleen de noodzaak van de wedergeboorte aan de orde, nee, Hij zegt ook hoe de wedergeboorte tot stand komt.

Er zijn van die 'opwekkings-predikers' in onze dagen, tenminste, daar moeten ze voor doorgaan, die constant hameren op het geloof, maar nooit vertellen op welke wijze en door welke weg God het geloof in het hart werkt van een verloren zondaar.

Christus zegt niet alleen wat er moet, Hij zegt ook wat er toe nodig is. *"Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan."*

Dus de wedergeboorte geschiedt uit water en Geest. De eerste geboorte is natuurlijk, maar daarmee liggen wij verloren voor God, maar door de tweede geboorte worden we uit God geboren en zijn we voor eeuwig behouden. *Geboren uit water en Geest.*

U zegt: Ziet het water hier op het water van de Doop?

Nee, geliefden, door het water van de doop wordt geen mens gereinigd van zijn zonde, het water ziet hier op het bloed van Christus, zoals we ook vinden in Ezechiël 36:25, waar staat geschreven: *"Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinigheden en van al uw drekgoden zal Ik u reinigen."*

Ook hier wordt gesproken over water, waarmee het bloed van Christus getypeerd wordt. Het water van de doop wijst trouwens ook op het bloed van Christus, maar het water van de doop zelf reinigt de mens niet.

"Geboren uit water en Geest", betekent dus door het bloed van Christus gereinigd en door de Heilige Geest tot een nieuw schepsel in Christus herboren. De gerechtigheid van Christus, waarmee de mens voor God rechtvaardig is, wordt de zondaar toegerekend op het spreken van Christus door Woord en Geest. Dat is geboren zijn uit water en Geest, want het Woord is het zaad der wedergeboorte en de Geest past het Woord van Christus toe.

Christus spreekt de doden levend, en dat spreken des Zoons is rechtvaardigmakend en die gerechtvaardigd is, is een nieuw schepsel.

De apostel Johannes schrijft echter onderscheiden over de reiniging van het water en het bloed, namelijk in 1 Johannes 5:6: *"Deze is het, Die gekomen is door water en bloed, namelijk Jezus, de Christus; niet door het water alleen, maar door het water en het bloed. En de Geest is het, Die getuigt, dat de Geest de Waarheid is."*

Hier wordt dus geleerd, dat het bloed en het water, dat uit de wonde van

Christus vloeiden, niet slaan op de rechtvaardigmaking en de heiligmaking, zoals wel veel wordt geleerd, maar betrekking hebben op de rechtvaardigmaking en de wedergeboorte. Het bloed tot vergeving der zonden en het water tot wedergeboorte. In dit kader staat dus ook het wederom geboren worden uit water en Geest.

Rechtvaardigmaking en levendmaking geschieden tegelijkertijd, maar er wordt in Gods Woord wel onderscheiden over gesproken.

Je kunt niet zeggen dat rechtvaardigmaking hetzelfde is als wedergeboorte, maar beiden geschieden tegelijkertijd. Rechtvaardigmaking geschiedt door rechtspraak en vrijspraak door de Vader of de Zoon en de wedergeboorte geschiedt door de Heilige Geest, want de Geest is Het die levendmaakt.

Water ziet op reiniging, het bloed ziet op vergeving en de Geest ziet op vernieuwing. Die in Christus is wedergeboren is een nieuw schepsel.

Van een zondaar die uit water en Geest is wedergeboren zijn al zijn zonden hem vergeven, is gewassen in het bloed van Christus en vernieuwd door Gods Geest. Vergeving, reiniging en vernieuwing zijn niet opeenvolgende weldaden, nee, als God ons rechtvaardigt door de toegerekende gerechtigheid van Christus, zijn we zowel gereinigd als vernieuwd, namelijk in en door Hem.

Het is dus niet zo dat je gerechtvaardigd kunt zijn zonder vernieuwd te zijn, want die in Christus is, is een nieuw schepsel. Gods volk is echter geen nieuw schepsel door inwonende gerechtigheid, nee, Gods volk is wat zij in Christus is, namelijk door hetgeen Christus is VOOR Zijn volk, tot Wijsheid bij God, tot Rechtvaardigheid, tot Heiligmaking en tot volkomen Verlossing (1 Kor. 1:30).

Het is dus niet zo dat door de wedergeboorte een zondaar een metamorfose ondergaat, nee, want nadat die Moorman met Filippus in het water was afgedaald en gedoopt werd, kwam die Moorman niet tevoorschijn met een witte huid, nee, zijn huid was nog even zwart als voorheen, maar hij was geestelijk gereinigd en vernieuwd naar de inwendige mens des geloofs.

In onze tekst maakt Christus melding van het water en de Geest, hetgeen ziet op het water en het bloed uit de wonde van Christus, en dat is dan ook een toetssteen voor een iegelijk die zegt te geloven.

Als we geboren zijn uit water en Geest, geliefden, dan zijn we van God onderwezen dat het water duidt op de wedergeboorte en het bloed op de rechtvaardigmaking en de Geest op een nieuw schepsel.

Gods Woord geeft voor het geloof duidelijke toetsstenen en in onze tekst van overdenking wordt er zo'n toetssteen aangelegd, namelijk wedergeboren door water en Geest. Dat wil zeggen, gereinigd en

vernieuwd. Gods volk ontvangt een nieuw hart en een nieuwe Geest in de ure van de wedergeboorte.

Nogmaals, dat zijn geen ingestorte kwaliteiten, zoals Rome leert, waarover de mens beschikt, maar die de mens Gods in Christus heeft.

Als je ziel gered is, komt de Heilige Geest in je wonen. Dan ga je ook het pand zuiver bewaren en belijden, namelijk de leer van Christus. *“Bewaar het goede pand, dat u toebetrouwd is, door den Heiligen Geest, Die in ons woont”, 2 Tim. 1:14.*

De wedergeboorte is een geestelijke herschepping. Van dood levend gemaakt worden, tot een nieuw schepsel in Christus. De wedergeboorte staat echter in onmiddellijk verband met de rechtvaardigmaking, want er wordt in de Schrift ook gesproken over het bad der wedergeboorte (Tit. 3:5), hetwelk ziet op de afwassing der zonden, waarvan de Heilige Doop het teken en zegel is.

De wedergeboorte is de levendmaking, de opwekking uit de geestelijke doodstaat, die God ZONDER ons in ons werkt, waardoor wij de goddelijke natuur ontvangen, hetwelk niet een inwendige kracht is, maar de inwoning van Gods Geest. De goddelijke natuur die Gods volk heeft, is geen ingestorte kracht en dus geen vergoddelijking van het vrome vlees! We krijgen ook een vernieuwde wil, om te willen wat God wil, namelijk door het geloof, en de hoop die nooit beschaamt en liefde die nimmermeer vergaat, als gaven uit het genadeverbond in Christus ontvangen.

Al die genadeweldaden zijn echter geen vermogens waarover de wedergeboren mens vrij kan beschikken, nee, de wedergeboren mens blijft volledig afhankelijk van de invloeden van de inwonende Heilige Geest. Christus zegt: “Zonder Mij kunt gij niets doen!”

Dat betekent niet dat ons geloof, volk van God, zou kunnen ophouden, nee, want daar staat de voorbeding van Christus garant voor, maar de beoefening des geloofs is altijd afhankelijkheid van de invloeden van de Heilige Geest.

We hebben meermalen uitvoerig aan de orde gesteld dat degenen die NIET daadwerkelijk in Christus geloven, NIET wedergeboren zijn. Elke leraar die leert dat men wel wedergeboren kan zijn, zonder in Christus te geloven, noch Hem te kennen en van Hem gekend te zijn, is een valse leraar, wie het ook betreft. En dat zijn er nogal wat in onze dagen.

Als de mens overtuigd wordt van zonde, is dat wel een werk des Geestes, maar het beginnend en ontdekkend werk des Geestes is niet zaligmakend, want er bestaan geen zaligmakende overtuigingen. Zaligmakende overtuiging komt bij Rome vandaan.

De hel zal vol liggen met mensen die zich zalig gewaand hebben met een

overtuiging. Overtuiging van zonde is wel een werk van de Heilige Geest, maar het stuk der ellende is niet het stuk der verlossing. Hij zal de wereld overtuigen van zonde, gerechtigheid en van oordeel, omdat zij niet in Christus geloven en dus (nog) niet wedergeboren zijn.

Het instrument dat de Heilige Geest gebruikt om een onwedergeboren zondaar te overtuigen van zonde, is de Wet, want door de Wet is de kennis der zonde (Rom. 3:20b). Ware er geen Wet dan was er ook geen zonde. Paulus leert immers in Rom. 7:7: *“Wat zullen wij dan zeggen? Is de Wet zonde? Dat zij verre. Ja, ik kende de zonde niet dan door de wet; want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren.”*

U zegt: Wat is nu een bijbels bewijs dat de zondekennis door de Wet aan de wedergeboorte voorafgaat?

Galaten 2:19 is daarvan een duidelijk bewijs. *“Ik ben door [de] Wet aan [de] Wet gestorven, opdat ik Gode leven zou.”*

Dus eerst de oude-mens-dood en daarna de levendmaking in en door Christus, zoals Hanna ervan getuigt: *“De Heere doodt en maakt levend, Hij doet ter helle nederdalen en er weder uit opkomen!”*

Paulus werd 'pas' levend gemaakt, door recht, nadat hij door de Wet overtuigd, vervloekt, verdoemd en gedood was (Rom. 7:9).

Wat gebeurt er als de Wet ons doodt? Dan sterft de oude mens, zoals we van nature in Adam zijn onder de Wet. Niet letterlijk, maar geestelijk, want de Wet is geestelijk en de Wet is bediening des doods. Zolang de oude mens leeft, kan de ziel niet in en door Christus levendgemaakt worden, want Christus roept alleen de doden uit hun zondegraf (Joh. 5:25), namelijk die der Wet gedood zijn.

“Gode leven” in Gal. 2:19, ziet namelijk niet op de heiligmaking, maar op de wedergeboorte, op het Gode levendgemaakt zijn.

Dus de bediening der Wet gaat aan het 'Gode levendgemaakt zijn', ofwel aan de wedergeboorte, vooraf. Het moge allemaal stellig klinken, maar het is de tale Kanaäns en de leer van Christus en zonder die leer is er geen zaligheid, want Christus en Zijn leer zijn onafscheidelijk. Wie Christus kent is geplant en geworteld in Zijn leer en wie niet geplant en geworteld is in de leer van Christus kent Hem niet.

Dus nogmaals, de zondaar die God zaligen wil, krijgt eerst de Wet op bezoek, in de overtuiging van zonde, gerechtigheid en oordeel. Vervolgens stelt de Wet de zondaar strafwaardig, vloekwaardig en helwaardig. Dat is toch een eerlijke orde, nietwaar? God heeft immers tot Adam gezegd: *“Ten dage als gij daarvan eet, zult ge de dood sterven”, Gen. 2:17.*

Welnu, we hebben gegeten en daarmee de dood verkozen boven het

leven en de duivel boven God gesteld. Maar dat vonnis op de begane paradijszonde wil de mens van nature niet aanvaarden.

De mens is wel moed- en vrijwillig van God afgefallen, maar hij wil niet de schuld ervan aanvaarden. Dat is feitelijk heel kinderachtig, maar vooral verdoemelijk hoogmoedig.

Ja, zo zitten we in elkaar van nature. We willen het God niet gewonnen geven. We willen natuurlijk wel zalig worden, ja, op onze manier en een beetje over de zonde wenen om de straf te ontlopen, maar zo doet God het niet en nooit. Nee, de Geest overtuigt de wereld van zonde, omdat we NIET in Hem geloven.

Een mens komt niet dadelijk in de schuld als de Wet ons overtuigt, welnee. Een ontdekt mens gaat zich eerst verontschuldigen.

Adam zei: "Die vrouw, die Gij mij gegeven hebt, die is de schuld." En Eva zei: "Ja, maar ho eens even, het is niet mijn schuld, het is de schuld van de duivel!"

Als God echter doortrekt met de vloek der Wet, dan gaat die mond al een beetje meer dicht. Maar de mens geeft het niet dadelijk op, nee, hij probeert een eindje ontspannen te wandelen en steekt een sigaartje op, om van die vloek van binnen af te komen.

Maar dat gaat niet, hè? Want die vloeken worden al sterker en heviger. Dan probeert die mens het met God op een akkoordje te gooien, door te beloven voortaan netjes te gaan leven en goed voor de dag te komen. Maar daar neemt de Wet geen genoegen mee, nee, want de Wet is geestelijk en de mens vleeselijk. De Wet eist echter volkomen daden der gehoorzaamheid. De Wet eist geen geloof, maar volkomen werken. De Wet wil gedaan worden, volmaakt gedaan worden, tot op de laatste tittel en jota. Dus het geloof is ook al geen betaalmunt, tenminste niet in de ogen der Wet. Er moet betaald worden, niet met geloof, maar door de mens die gezondigd heeft met het doe-dat der Wet, of door de mens zelf, of door een Ander.

Hoe komt de betaling overeenkomstig de eis der Wet tot stand?

Wel, dat wordt ons vermeld in Johannes 5:25: "*Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven*", Joh. 5:25.

Dat is de rechtvaardiging van de goddeloze, want God is een God Die de dode en de goddeloze zondaar rechtvaardigt en met die vrijspraak op grond van de gerechtigheid van Christus hem toegerekend, voldoet de zondaar aan de eis der Wet, alsof hij zelf alle gerechtigheid had vervuld. De wedergeboorte geschiedt dus in een punt des tijds. Gods uitverkorenen worden van dood levend gemaakt in een punt des tijds.

De wedergeboorte -zo leren de Dordtse Leerregels- "*is in haar kracht*

niet minder noch geringer dan de schepping of de opwekking der doden: alzo dat al diegenen, in wier harten God op deze wonderbaarlijke wijze werkt, zekerlijk, onfeilbaar en krachtiglijk wedergeboren en metterdaad geloven."

U ziet, de wedergeboorte en het geloof zijn twee kanten van een zaak.

Christus spreekt in onze tekst van overdenking echter niet over het geloof, maar over de wedergeboorte, want zonder wedergeboorte is het niet mogelijk om te geloven. Van boven geboren worden is een daad Gods en dan volgt in orde de gave des geloofs, waarmee de wedergeboren ziel daadwerkelijk in Christus gelooft.

Ik kreeg eens een vraag gesteld van iemand die vroeg: "Het kan toch niet zo zijn dat een onwedergeboren mens (die blind is) zijn zonden recht ziet en daarover een oprechte droefheid heeft?"

Nee, dat kan ook niet, maar dat is niet de kwestie. Als de Heilige Geest een ziel overtuigt van zonde, dan is dat feitelijk, dan zie je je aangeboren aangezicht als in een spiegel, of je daarvan oprecht berouw hebt of niet, het is zo, het feit dat je vervloekte zondaar bent, valt dan niet meer te ontkennen. Dat is de wettische ontwaking die aan de wedergeboorte vooraf gaat, maar die ontwaking is geen instap is tot de wedergeboorte, want ook de hypocrieten kunnen wettisch ontwaakt worden, zoals we dat zien bij Judas Iskarioth. Die wettische ontwaking, geschiedt op de overtuiging des Geestes (Joh. 6:8), maar overtuiging is nog geen overbuiging, want de overbuiging in en door Christus geschiedt in de ure van de wedergeboorte.

Oprechte droefheid over de zonde is dus geen voorwaarde, maar een vrucht der genade in Christus. Evangelisch berouw is een vruchtgevolg van de vergeving der zonden en geen voorwaarde vooraf.

Berouw is dus geen betaalmiddel om de Wet te bevredigen, want de Wet eist geen berouw, maar volkomen betaling. En betaling kan de Wet niet afeisen van een wedergeboren mens, want daarvoor heeft Christus de rekening reeds voldaan in de toepassing en God eist geen twee betalingen.

Dus de verlossing komt niet tot stand door oprechte droefheid, want dat is een vrucht van de genadige verlossing in Christus. De vraag is niet of ik oprechte droefheid heb over mijn zonden, maar of ik van dood levend gemaakt ben, dan volgt de oprechte droefheid over de zonden vanzelf als vrucht van de genade in Christus.

Een onwedergeboren mens is actief dood in de zonden en misdaden, maar als de Wet inkomt, op bezoek komt, en de zondaar het vonnis presenteert, dan weet die mens dat hij sterven moet en God moet ontmoeten. Dan is zo'n mens er vast van overtuigd dat hij verloren is.

Wat baat die mens een vermeende oprechte droefheid over de zonde? Daarmee is de toorn van God niet te stillen.

God wil bloed zien, want zonder bloedstorting is er geen vergeving.

We zijn er niet klaar mee door te zeggen dat Christus Zijn bloed gestort heeft, want dat Bloed moet persoonlijk toegepast worden. En als het toegepast is, dan heb je vergeving der zonden. Dat is de wedergeboorte uit water en Geest.

De verlossing in Christus door het geloof komt dus niet tot stand door een oprechte droefheid over de zonde. Een onwedergeboren mens kent geen oprechte droefheid over de zonde, maar dat wordt ook niet gevraagd. Weten we dat we buiten God liggen, dat we uitlandig zijn?

De vraag die de H.C. stelt, luidt: "Waaruit kent gij uw ellende?"

Antw.: "UIT DE WET GODS!"

En hoe word je nu van je zonde en schuld verlost? Hoe kom je nu in een verzoende betrekking met God?

Dat is voor een uitlandige ziel een vraag, maar voor God een weet!

Hij bezorgt de ziel de Wet en als je der Wet sterft, is het einde der Wet Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft. Dan is de ziel vrijgesproken van schuld en straf en wedergeboren uit water en Geest. Dat loopt niet over oprechte zondekennis, maar over de toegerekende gerechtigheid van Christus.

De Wet zet een zondaar in het oordeel, de Wet openbaart in de spiegel van Gods heiligheid een zondaar zoals hij is, namelijk een bittere en fanatieke vijand van God en Christus. De Wet proclameert het vonnis, namelijk de eeuwige dood. Punt uit. Dat vloekvonnis der Wet is niet te relativieren en niet te bediscussiëren.

Om u hiervan een illustratie te geven, het volgende:

Als je een dorp binnenrijdt en je rijdt een snelheidsbord van 50 km te hard voorbij, dan kun je rekenen op een boete, nietwaar?

Welnu, denkt u dat het u helpen zal om tegenover die agent in huilen uit te barsten? Die agent zal zijn schouders ophalen en zeggen: "Wat heb ik met uw snotterneus te maken? U hebt de 50 km grens overtreden. U kunt toch lezen? Welnu, hier hebt u een bekeuring, en betaalt u die niet, dan zien we elkaar in het rechthuis."

Dat is een zwak beeld van de bediening der Wet, de geestelijke politie.

De Wet arresteert de zondaar, presenteert het vonnis en eist volledige betaling. Ben je daarmee wedergeboren? Zeg je tegen die agent: "Ja, maar ik ben wedergeboren, dus kan ik wel een beetje korting krijgen!"

Van die drogreden zal die agent niet onder de indruk komen, want die eis blijft staan. Zo is het ook geestelijk: "Betaal wat gij Mij schuldig zijt." Punt uit! En dan vijf kwartier in een uur werken om van die schuld af te

komen? 't Helpt niet, nee, dat helpt je niet. De Wet onderhandelt niet, de Wet blijft net zolang eisen, vloeken en verdoemen, totdat die werkeilige Adam in het graf ligt.

Als dat zo is, als dat waar wordt, dan is Christus zo uitnemend geschikt voor u, want Christus handelt enkel met de doden en de goddelozen. God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt. Er worden geen wedergeboren mensen gerechtvaardigd. Dat is de dwaalleer van vandaag, geen kerk uitgezonderd.

Vele kerkverbanden leren dat "het geestelijke leven aanvangt met de ontdekking van zonde en schuld", maar dat is een ketterij van Rome. De ontdekking van zonde en schuld gaat aan de wedergeboorte vooraf, want God is een God Die de goddelozen rechtvaardigt.

De ontdekking van zonde gaat wel door na ontvangen genade, maar is dan evangelisch van aard en gaat gepaard met een hartelijke droefheid over de zonde, OMDAT DE ZONDEN VERGEVEN ZIJN! (Zie ook: HC. Zondag 7 en 23).

In de leer der Afscheiding moeten de zonden altijd nog vergeven worden, maar die leer komt regelrecht uit het Vaticaan. Gods volk HEEFT vergeving der zonden met bewuste kennisneming door het geloof (Luk. 1:77), niet één kind van God uitgezonderd, hoe klein het geloof ook moge zijn en hoe bestreden het geloof ook moge worden.

Ik weet niet of ik het u al eens verteld heb, maar ik had een tante (M). Zij juicht reeds voor de troon. Zij was in haar jeugd tot bekering gekomen. Ze was lid van de Ger. Gem. en is onder een 'open-schuld-leer' gebakerd. Ongeveer drie jaar voor haar sterven is ze in de schuld gekomen, vanwege het feit dat zij steeds beweerde nog een open schuld te hebben, terwijl ze kennis had aan de vergeving der zonden, waarvan ze dan ook regelmatig kon getuigen. Toch zei ze vaak dat haar schuld nog open stond... 't Was haar altijd zo geleerd. Ik moest haar van Godswege aanzeggen dat ze dwaalde en dat ze haar hemelse Vader verdacht hield en Hem te kort deed.

Toen is dat mens in de schuld gekomen en ze heeft het wat uitgeroepen: "Ik heb God altijd voor verdacht gehouden door mijn ongeloof!"

Tijdens de rouwdienst werd echter vanaf de preekstoel gezegd dat tante M. drie jaar voor haar sterven de Vader had leren kennen.

Het feit dat ze de Vader al sinds haar jeugd kende werd dom-wijselijk verzwegen, laat staan dat de dienstdoende predikant durfde te zeggen dat tante M. omtrent haar 'open schuld' in de schuld gekomen was vanwege haar ongeloof. Dat feit kon ook niet openbaar gemaakt worden, want dan zou de 'open-schuld-leer' van de GG in diskrediet gekomen zijn... en dan zou de dienstdoende predikant de laan uitgestuurd zijn

wegens een ketterij.

Ja, zo ver zijn we weg, dat men de bijbelse heilsleer en de toepassing ervan een ketterij durft te noemen, omdat men de comriaans-embryonale leertraditie hoger acht dan de heilige Schrift.

In de Afscheiding wordt dan ook niet de rechtvaardiging van de goddeloze geleerd, maar de rechtvaardiging van de wedergeborene. Zo heeft ds. G.H. Kersten het ook geleerd en dat leren ze nog.

Ds. Kersten leert namelijk in zijn Catechismus-verklaring het volgende. Ik heb het voor u opgeschreven en ik lees het u voor. *"Die wedergeborene, die Christus ingelijfde, kent zich zoo gansch ellendig; het zielsproces hier doorleefd is zoo anders dan wat de historieel geloovige beredeneert. De levendgemaakte klaagt over zijn zonden; weent over zijn ongeluk; gelooft, hoopt en vreest; ziet zich zonder God en Christus in de wereld en vreest niet anders dan een eeuwig verloren gaan. Hij roept om genade en werkt tegelijk om zalig te worden buiten Christus om. Hij geraakt van de zaligheid steeds verder af, naarmate hij zijn ellende klaarder ziet; en hij weet niet van de Zaligmaker, al geniet hij Diens weldaden."*

Hetgeen Kersten hier leert ten aanzien van de ontdekking der zonden, geschiedt niet ná, maar vóór de wedergeboorte! (Zie o.a.: Joh. 16:8).

Ds. Kersten leert dus (in navolging van dr. Comrie) dat een pas wedergeboren ziel Christus nog niet kent, maar dat is een goddeloze leer. Volgens Kersten wordt Christus **pas in een later stadium** in het leven der genade in een wedergeboren ziel geopenbaard tot rechtvaardigmaking, heiligmaking en volkomen verlossing. **Dat is rooms!** Ds. Kersten heeft dus de leer van de rechtvaardiging van 'de vrome' geïntroduceerd en geleerd.

Als Kersten het over de rechtvaardiging van de goddeloze heeft, dan bedoelt hij de door hem geleerde *"tweede" rechtvaardigmaking*, namelijk de bewuste rechtvaardigmaking in de vierschaar van het geweten. Dat leert dr. P. de Vries (HHK) ook en velen met hem.

Gods Woord leert echter dat de rechtvaardigmaking door het geloof en de rechtvaardigmaking in de vierschaar van het geweten één en hetzelfde is. Er is dan ook maar 1 rechtvaardigmaking, namelijk de rechtvaardiging door het geloof in de vierschaar van het geweten.

De bijbelse rechtvaardigmaking valt samen met de wedergeboorte - ofwel de levendmaking- en geschieden gelijktijdig, zowel aan Gods zijde als in het hart van de zondaar.

De vergeving der zonden is het begin van de wedergeboorte met medeweten van de gerechtvaardigde zondaar, namelijk door het geloof (Zie o.a.: Rom. 5:1; Kolossensen 2:13-14).

Ds. Kersten heeft de veronderstelde kuyperiaanse wedergeboorte bestreden, maar in andere woorden leert hij precies hetzelfde als wat Abraham Kuyper heeft geleerd.

De wedergeboorte wordt in onze dagen gebaseerd op kenmerken, maar geliefden, hoewel ten aanzien van de wedergeboorte er waarachtige kenmerken zijn, kunnen we niet met een zak kenmerken voor God verschijnen. God is een God Die de goddeloze rechtvaardigt.

Om als een goddeloze met God verzoend te worden, moet je niet een klein beetje zonden hebben, maar dan moet je wel zo'n hemelhoge schuld hebben dat je het uit gaat roepen: "Verloren, verloren, voor eeuwig verloren."

Dat is trouwens de rechte zondekennis, namelijk als je sterft aan de mate van je zondekennis en dat je je straf aanvaart. *"En wij toch rechtvaardiglijk; want wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben; maar Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan", Luk. 23:41.*

Was die moordenaar met de aanvaarding van zijn vonnis gered en wedergeboren? Welnee, die man hing in zijn oordeel en dood. En dan gaat die man zichzelf verdoemen en God vrijverklaren. "Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig."

Was die man dan daarmee wedergeboren? Welnee, want anders had hij niet als een ter dood veroordeelde tot Jezus hoeven smeken: *"Heere, gedenk mijner, als Gij in Uw Koninkrijk zult gekomen zijn."*

Die man vroeg niet eens om gered te worden, want dat was eeuwig onmogelijk voor hem geworden. Hij vroeg slechts om een gedachte van Christus, waar zijn eeuwige bestemming ook zou zijn.

En dan klinkt de stem van de Zoon van God tot een ter dood gedoemde zondaar: *"Heden, zult gij met Mij in het paradijs zijn."*

Dat is wedergeboorte, levendmaking, rechtvaardigmaking, heiligmaking, het kinschap Gods, Kerstfeest, Pasen, en Hemelvaart tegelijk. "IK voor u en gij met MIJ." Ja, dat is de zaligheid van Sion door RECHT.

Dat werd die man bij God vandaan geopenbaard IN zijn oordeel. Dat is zalig worden. Eeuwig recht, eerlijk en heerlijk, eeuwig lof, dank en eer door die dankende Hogepriester.

We zullen er eerst zingen uit de 119^e Psalm, daarvan het 7^e zangvers.

Geliefden, de kerkenraad van Jeruzalem, waartoe Nicodemus ook behoorde, hadden nog nooit de noodzaak van de wedergeboorte ingezien, en er zelfs nog nooit van gehoord, laat staan ernaar gedorst.

De geestelijke onkunde van Nicodemus moeten we niet te ver zoeken, want het gros refo-belijders is net zo onkundig als Nicodemus als het

gaat over de noodzaak van de waarachtige wedergeboorte. Daaraan is zelfs de doorsnee prediking debet.

Mensen die onder een prediking verkeren waarin de wedergeboorte niet begint met Christus, de vergeving der zonden en het geloof in Hem, worden bedrogen voor de eeuwigheid.

Ik maak me ernstig zorgen om de afgescheiden kerkjeugd die met een valse wedergeboorteleer met een ingebeelde hemel ter helle wordt gedirigeerd. Daartegen kan ik niet ernstig genoeg waarschuwen.

Wij dan wetende de schrik des Heeren, de dood en verdoeming der Wet, de angst der hel en de schaterlach van de duivel, onze eigen dode en verrotte bestaan, bewegen de mensen tot het geloof, want alleen de gerechtigheid van Christus redt van de dood.

Als je dat mag gebeuren, zou je dan je trouwdag niet weten? Zou je de dag van je verlossing in en door Christus niet weten?

LAAT HET JE NOOIT WIJSMAKEN !

Ja, de datum is weleens uit mijn geheugen, maar DAT het geschiedt is, kan geen leed ooit uit mijn geheugen wissen. En die vrije genadedag in Christus, wordt keer op keer in de dood van mijn bestaan bevestigd en vernieuwd, door Hem Die mijn Leven is.

Je weet toch ALS je getrouwd bent ook DAT je getrouwd bent? En ben je na je huwelijksdag eerst nog een paar jaar in quarantaine geweest? Immers, nee! *"Sta dan in de vrijheid met welke Christus u vrijgemaakt heeft en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen!"*

We moeten het wel zelf uit Gods mond gehoord hebben, dat Jezus onze persoonlijke Gerechtigheid voor God is en dat door het geloof. Geen muizengeloof, maar een metterdaad geloof, een waar geloof, hoe klein het ook moge wezen.

Christus zegt op een andere plaats: *"Maar zo wie een van deze kleinen, DIE IN MIJ GELOVEN, ergert, het ware hem nutter, dat een molensteen aan zijn hals gehangen, en dat hij verzonken ware in de diepte der zee", Matth. 18:6.*

Ik zou toch niet in de schoenen van al die valse leraars durven reizen, die de kleinen in Christus ergeren door hen het geloof in Christus te ontzeggen, met een wedergeboorte die niet met de kennis van Christus begint. Gods Woord is meer dan duidelijk als het gaat over wat er nodig is gekend te worden om in de enige troost te delen beiden in leven en sterven. Ook de kleinen geloven in Christus!

"En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt", Joh. 17:3.

"Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn", Joh. 8:36.

"Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet", 1 Joh. 5:12.

"Een iegelijk, die overtreedt, en niet blijft in de leer van Christus, die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft, deze heeft beiden den Vader en den Zoon", 2 Joh. 1:9.

En dan gaat Christus Nicodemus de wedergeboorte verder verklaren, door het natuurlijke eerst te stellen en dan het geestelijke. *"Hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees; en hetgeen uit den Geest geboren is, dat is Geest."* Krachtens de natuurlijke geboorte is Gods kind vlees, maar krachtens de geestelijke geboorte is Gods kind Geest.

Hier leert Christus dat de vrucht van de natuurlijke geboorte vlees is, maar dat de vrucht van de geestelijke geboorte Geest is. Vlees wordt nooit Geest en andersom ook niet. Het vlees zal het Koninkrijk van God niet beërven, maar die daar doet de wil des hemelse Vaders. Daartoe moeten we wedergeboren worden. Dan worden we in onszelf niet geestelijk, maar juist des te meer vleselijk (Rom. 7:14).

Nicodemus verstond er echter niets van. Hij had altijd geleerd dat Mozes het voor hem in orde gebracht had en dat hij in gehoorzaamheid aan de Wet van Mozes het leven zou binnengaan. Maar nu hoort hij een totaal andere leer, namelijk dat de mens wederom geboren moet worden.

Niemand heeft echter het recht om zich boven Nicodemus te verheffen, want door de eeuwen heen hebben talloze godgeleerden de wind vergeleken met de werking van de Geest, namelijk omtrent de tekstwoorden van onze overdenking: *"De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid; maar gij weet niet, van waar hij komt, en waar hij heen gaat; alzo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is."*

Hier is echter sprake van twee fout vertaalde woorden, namelijk het woord 'wind' en het woord 'geluid.' We zullen u dat nader verklaren. Het is namelijk een zaak van fundamenteel levensbelang!

De meeste verklaarders menen dat Christus zegt: "Zoals de wind zich op een onverklaarbare wijze verplaatst, zo doet de Geest dat ook. De Geest blaast op wie Hij wil, en brengt de innerlijke verandering teweeg die willekeurig de geboorte uit de Geest genoemd wordt".

Dat is opzich wel waar, maar dat is niet wat Christus hier zegt.

Voor het woord "wind" staat er in de grondtaal "pneuma", maar dat slaat niet op de wind der natuur, maar op de Geest, ofwel de adem des Geestes, zoals God de Geest des levens blies in Adam. De Bruid uit het Hooglied bidt om de Noorderwind des Geestes. Pneuma is dus onlosmakelijk verbonden met de wind des Geestes, met de werkende beweging van de Geest.

Niemand heeft het recht om het woord "pneuma" met de natuurlijke

wind te vertalen, ook de Staten Vertalers niet.

Ik begrijp wel waarom men hier het woord 'wind' gebruikt, namelijk omdat het woord 'wind' voor het menselijke begrip beter in de context van de tekst past, dan het woord 'Geest', maar deze gemakshalve begripsvertaling is absoluut onwettig en onbijbels.

Het woord "pneuma" wordt nergens anders in de Bijbel vertaald met de natuurlijke wind, hoewel 'pneuma' vele malen voorkomt in het Nieuwe Testament, maar altijd vertaald wordt met "Geest", ofwel de wind des Geestes. Voor het woord wind in natuurlijk opzicht, wordt in het Grieks een totaal ander woord gebruikt in het Nieuwe Testament, namelijk, "anemos". De verkeerde SV-vertaling laat Christus hier zeggen: *"De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid; maar gij weet niet, van waar hij komt, en waar hij heen gaat; alzo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is."*

Dit soort vertaling zegt van degene die wedergeboren wordt uit water en Geest precies hetzelfde als wat gezegd wordt van de wind, iets wat Christus nooit gezegd en bedoeld heeft.

Nogmaals, het woord "pneuma" staat voor Geest, ook op andere plaatsen in het Nieuwe Testament. Maar dan luidt de tekst wel geheel anders. In het vers van onze overdenking staat volgens de Griekse grondtaal: *"De Geest (pneuma) blaast, waarheen Hij wil, en gij hoort Zijn geluid [stem]; maar gij weet niet, van waar Hij komt, noch waar Hij heen gaat. Alzo is een iegelijk die uit de Geest (pneuma) geboren is."*

Pneuma heeft wel met luchtdruk te maken, namelijk met pneumatiek, maar in de Schrift ziet dat op de bewegende werking des Geestes, ofwel de pneumatologische werking van de Heilige Geest.

De vertaling van de Statenvertaling is er de oorzaak van dat de wedergeboorte door Christus als iets onbewust wordt voorgesteld, maar dat heeft Christus nooit geleerd en ook hier niet. De wedergeboorte komt niet tot stand door een windgeluid, waar geen naam aan gegeven kan worden, geen afkomst en geen adres toegeschreven kan worden, nee, want de ziel die door de Geest wederomgeboren wordt hoort Zijn stem tot levendmaking, zoals Christus dat zegt in Johannes 5:25: *"De doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven."* Inhoudelijk zegt Christus hier hetzelfde tot Nicodemus.

De wind kan men niet zien, maar Christus wordt in de ure van de wedergeboorte weldegelijk gezien met de ogen des geloofs, hoewel we niet van te voren weten op welke wijze en hoe Hij Zich aan de ziel openbaart. Dat is de betekenis van hetgeen Christus tot Nicodemus zegt. "Alzo", door de stem van de Geest (des Zoons) te horen (dat is te

gelooven), wordt een ieder uit de Geest geboren. Degene die door het geloof de inspraak van de Geest ontvangt, is uit de Geest geboren.

De geboorte 'uit de Geest' is echter niet hetzelfde als de gave van de Geest. Aan degenen die uit de Geest geboren worden, wordt ook de gave des Geestes geschonken. Dat is nodig om te kunnen getuigen, om te kunnen prediken, om te kunnen leren.

De Geest geeft ook medegetuigenis in de harten van Gods kinderen. *"Overmits' gij kinderen zijt, zo heeft God de Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!" Gal. 4:6.*

Daarom zegt Petrus, in overeenstemming met de bovenstaande opvatting: *"Gij zijt wedergeboren, niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en eeuwig blijvende Woord van God" 1 Pet. 1:23.*

De Kanttekenars wisten natuurlijk heel goed dat het woord "pneuma" Geest betekent, maar toch hebben zij het woord pneuma vertaald met het woord wind. Zij strijken hun verkeerde vertaling glad met het volgende: *"Grieks: 'de geest'; dat is 'de wind', gelijk uit het navolgende blijkt."* Netzomin we in het dagelijkse leven zeggen dat de Geest waait, netzomin kunnen we in het geestelijke zeggen dat de wind blaast. Het is net andersom. De wind waait en **"de Geest blaast waarheen Hij wil."** Dat is exact wat er in onze tekst staat geschreven.

Dus de Statenvertalers hebben het woord wind gebruikt in een begripsmatige aansluiting van het vervolg der tekstwoorden. Dit soort begripsmatige vertaling is echter zeer misleidend.

Vanwaar de wind komt, is trouwens niet onbekend. De wind komt van het zuiden, het noorden, het westen of het oosten.

De wind waait bovendien niet waarheen hij wil, want de wind is geschapen en al het geschapene beweegt zich niet voort op grond van een vrije wil, noch op eigen kracht, maar op gezag des Heeren. *"Hij brengt den wind uit Zijn schatkamers voort", Ps. 135:7b.*

Dus niet de wind blaast, maar *"de Geest blaast waarheen Hij wil en men hoort Zijn geluid [stem], dat is: Zijn inspraak, maar men weet niet vanwaar Hij komt, of waar Hij heengaat. Alzo is een iegelijk die uit die uit de Geest geboren is."*

Het laatste woord "Geest" is wel juist vertaald, want ook hiervoor staat het woord 'pneuma', in het Grieks. Omdat men het woord 'wind' gebruikt heeft, heeft men ook het woord "geluid" gebruikt, maar ook dat staat niet in de grondtaal. In plaats van geluid, staat er in het Grieks: "phone", hetgeen 'stem' betekent. Van dit woord 'phone' is de benaming telefoon afgeleid en door de telefoon kun je de stem van de ander horen. "Men hoort zijn geluid", moet dus zijn: *"Men hoort Zijn stem."*

Zoals de Statenvertalers Johannes 3:8 hebben vertaald, is helemaal in het straatje van de leer der Afscheiding, waarin de wedergeboorte begint met een verandering en een stel kenmerken en niet met de kennis van Christus, dus niet met Zijn levendmakende stem.

In de tekst van onze overdenking (Joh. 3:8) zegt Christus echter exact hetzelfde als Hij in Johannes 5:25 zegt: *“Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt, en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.”*

Dat is de wedergeboorte uit water en Geest en de Schrift spreekt zich nergens tegen. Men weet dus niet vanwaar de Geest Gods komt, ja, we weten wel dat de Geest uitgaat van de Vader en de Zoon, maar we weten niet uit welke richting Hij komt en wanneer Hij komt. Dat is altijd een verrassing, onverwacht en ongedacht. Dat is de betekenis van de tekst. En zo is een iegelijk die uit de Geest geboren is; dat geschiedt onverwacht en ongedacht. Maar als het gebeurt, geschiedt dat niet in een hoek, maar door een inwendige en krachtdadige roeping, op de stem van de Zone Gods. En op het spreken van de Zoon wordt de steen van je adamsgraf afgewenteld, namelijk van het graf van je geestelijke dood. *“De doden zullen horen, de stem van de Zoon van God, en die ze gehoord hebben, zullen leven.”*

Nogmaals, wat Christus hier zegt is inhoudelijk hetzelfde hetgeen de Heere Jezus tot Nicodemus zegt, waaruit blijkt dat de wedergeboorte niet een onbewuste winderige zaak is, waarvan men het begin, noch de voortgang weet. Nee, de ziel wordt wederom geboren uit water en Geest en dat is een bovennatuurlijke en krachtdadige inwendige roeping des Geestes, waardoor de zondaar opstaat uit zijn zondegraf, in Hem gelooft en uit Hem leeft.

De filosofische ketterijen die uit een verkeerde vertaling gesponnen zijn heersen in onze dagen over de gehele breedte van de kerk, waarbij men vasthoudt aan de traditie, ook al leidt die traditie naar de eeuwige rampzaligheid. Christus leert duidelijk dat de mens door de Geest wordt wedergeboren, maar Hij leert ook duidelijk dat de wedergeboorte door de Geest niet louter en alleen uit de werkingen des Geestes bestaan, waarvan je je niet bewust bent en die in het duister liggen, nee, de wedergeboorte uit den Geest, geschiedt op de stem van de Zoon van God, dus door Woord en Geest en wel zo krachtig, dat al diegenen, in wier harten God op deze wonderbaarlijke wijze werkt, zekerlijk, onfeilbaar en krachtiglijk wedergeboren *en metterdaad geloven.* Dat leren ook de Dordtse Leerregels en wie deze omschrijving uitlegt naar de inlegkundige vertaling van Johannes 3:8, leert een ernstige dwaling. Het is de Geest(!) Die blaast waarheen Hij wil. Op de Pinksterdag ging de

uitstorting van de Heilige Geest gepaard met het geluid van een geweldig gedreven wind.

“En er geschiedde haastelijk uit den hemel een geluid, gelijk als van een geweldigen, gedreven wind [‘pno’e’], en vervulde het gehele huis, waar zij zaten”, Hand. 2:2. “Een geluid...”

Voor het woord ‘geluid’ wordt in het Grieks niet het woord ‘phone’ gebruikt, maar “echos”, hetwelk letterlijk *geluid* betekent.

En voor het woord “wind” wordt een woord gebruikt waarmee ‘adem’ bedoeld wordt, namelijk ‘pno’e’, hetgeen wel afgeleid is van het woord pneuma, ofwel de adem des Geestes. Hoewel de natuurlijke wind wel de adem des Geestes typeert, wordt in Johannes 3:8 met ‘pneuma’ absoluut niet de natuurlijke wind bedoeld, maar de adem des Geestes.

De adem des Geestes is de ‘pneuma’ ofwel de adem des levens.

“De Geest blaast waarheen Hij wil.” Dat ziet dus op de soevereiniteit van God de Heilige Geest, Die levend maakt wie Hij wil en dus ook in de dood laat liggen wie Hij wil. De Heilige Geest werkt echter geen embryonaal fatalisme, want er staat: *“Men hoort Zijn stem!”* zoals ook in Joh. 5:25 staat geschreven t.a.v. de stem van de Zone Gods: *“En die ze gehoord hebben, zullen leven”,* ofwel: in Christus geloven.

Geliefden, we moeten eindigen. Mocht de Heere ons hart niet alleen aanraken door Zijn Geest, niet alleen verwonden, maar ons hart doorwonden, doorboren, doorsteken door Zijn Wet, opdat we der Wet sterven en als een goddeloze met God verzoend zouden worden door de dood Zijns Zoons, geboren uit water en Geest, van dood levend gemaakt, want voor de doden en de goddelozen is nog plaats!

“Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven!” Rom. 5:6.

Niemand wordt hier uitgesloten, maar alleen verloren zondaren worden ingesloten en met goederen vervuld en rijken heeft Hij gans ledig weggezonden. De Heere houdt Zich over een ellendig en arm volk, die op Zijn Naam betrouwen. Zegene de Heere Zijn Eigen Getuigenis, tot roem Zijns Naams die heerlijk is en tot zaligheid van onze onsterfelijke zielen. Amen.

Slotzang: Psalm 78:1 en 2.

© Dit is een publicatie van **“De rokende Vlaswiek”**

website: www.derokendevlaswiek.com